

БЛАГОВІСНИК

№ 4, 2001

2002

Юрій КАМІНСЬКИЙ

Різдво

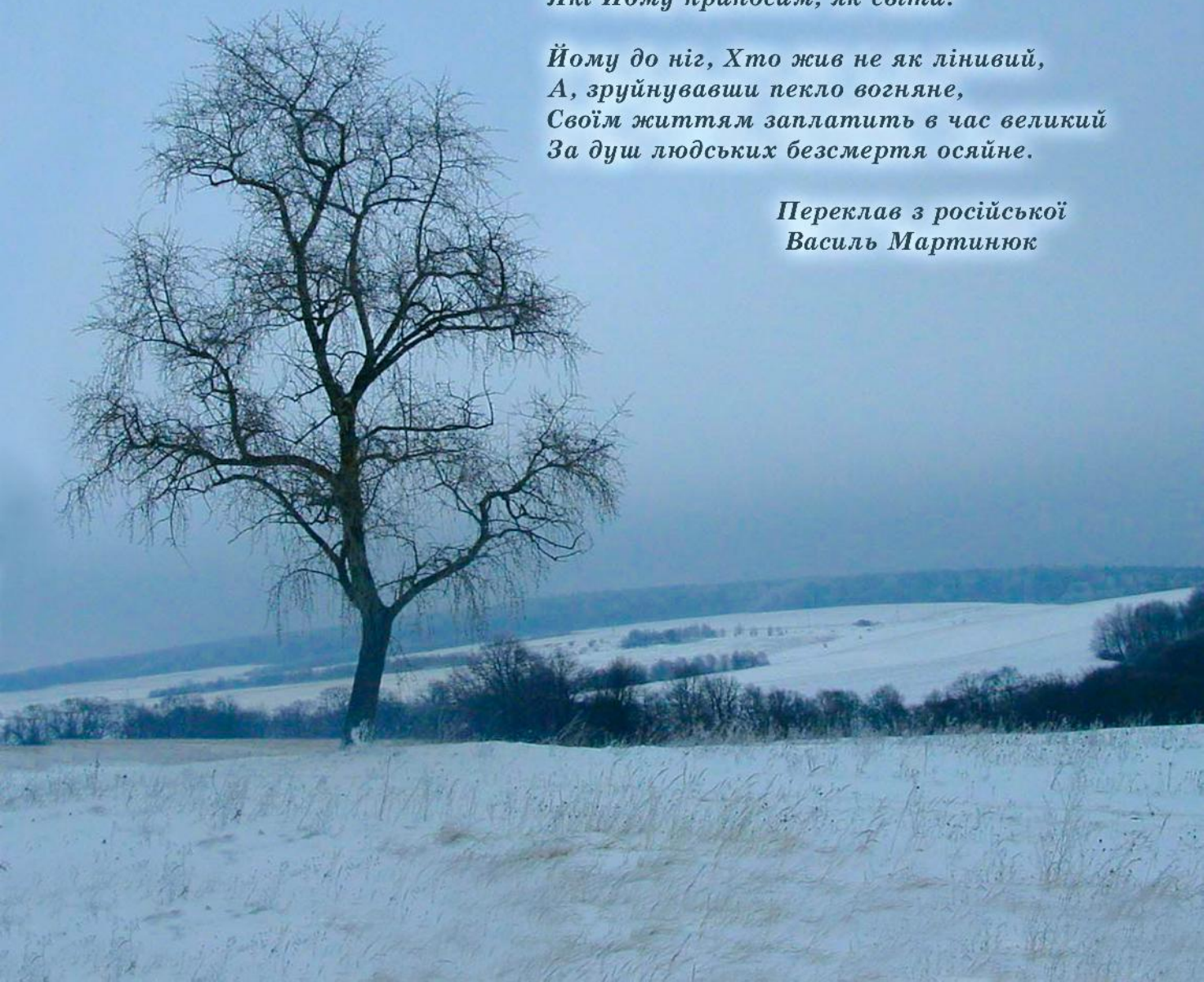
*Як день весни, що заходу не знає,
Як мудрості живої торжество,
Як сім небес, що в шибі кожній сяють,
Господь наш людям дасть у дар Різдво.*

*І ось вночі накресленим порядком
Над Немовлям в колисці — над Царем —
Засяяла зоря, щоб стати нам світанком,
Прозорливцем віків й поводитирем.*

*Дитя наділять щедрими дарами
Волхви зі сходу. Та чи зможеш ти
З людьми їх порівняти і серцями,
Які Йому приносим, як світи?*

*Йому до ніг, Хто жив не як лінивий,
А, зруйнувавши пекло вогняне,
Своїм життям заплатить в час великий
За душ людських безсмертя осяйне.*

*Переклав з російської
Василь Мартинюк*

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

Дорогі брати і сестри!

Ось знову ми стали на поріг Нового року.

Прислухаймося особливо уважно до пісні ангелів, що лунала над полями Вифлеєму: «Слава у вишніх Богу, на землі мир, у людях уподобання». Воістину, слава Богу за рік Божого змилювання, прожитий нами, і рік, в який вступаємо. Незважаючи на тривогу у світі, діти Божі отримали спокій у свої серця через віру в Ісуса Христа, Царя миру. І сьогодні актуальні слова «в людях уподобання», бо Господь уподобав Собі багато тисяч спасених в Україні і сотні мільйонів по всьому світу. Нас тішить Його чудова обітниця: «Ось іду скоро, і заплава Моя зі Мною, щоб кожному віддати згідно з ділами його!» Найбільша радість Церкви Христової — зустріч з Ісусом. Готуймося до цієї надзвичайної урочистості. Від усього серця бажаю Вам спокою Божого, непохитної віри, сили Духа Святого для праці і служіння Богові і людям. Нехай любов Бога обійме всіх Вас у ці святкові Різдвяні дні і буде з Вами цілий рік, нехай Його руки ведуть і оберігають Вас.

З Новим роком!

З Різдвом Христовим!

З любов'ю та молитвами за Вас

М. С. Паночко

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського Союзу
Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 4,2001 (34)

жовтень-грудень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

М. С. Паночко
П. В. Сердиченко
М. П. Синюк
М. М. Мокієнко
П. І. Карпов
В. П. Прит
Н.І. Булейко
(відділ новин)

Головний редактор: Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефон: (03322) 544-06
Факс: (03322) 78-97-98
E-mail: jumal@voice.lutsk.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ «Приватбанку»
м.Луцьк, код 23253886

Свідоцтво про
реєстрацію КВ № 3574
від 30.11.98

Над номером працювали:

Василь **МАРТИНЮК**
Ольга **МІЦЕВСЬКА**
Володимир **ШОЛОМ**
Анна **ЯРУТА**

Олександр **КУЗЬМИЧ**
Юрій **ТРОЦЬ**

Наш представник
в Канаді:

Anatoliy Koren
62 Sunrise cr.
London, ON, Canada
N5V4V5

Журнал віддруковано у друкарні
видавництва «Світанкова зоря»,
м. Рівне, вул. Старицького, 50а,
тел. (0362) 26-28-71

У номері:

О.Кузьмич. Повнота часу	4
Ч.Сперджен. Іди і пий	7
Представляємо область: Полтавщина	8
Г.Андросов. Христос благословляє Полтавщину трудівниками	9
С. Павлусь. Велика нива, яка потребує женців	11
С. Павлусь. Віра в Бога — це найголовніше, що потрібно прищепити дітям змалку	12
Свідчення. Спасіння від чародійства	15
Свідчення. «Моя душа заспівала і заговорила римами»	16
Христос є відповідь і для Полтавщини	18

М. Синюк.

Щоб ти знав, як поводитися

..... 19

В. Мартинюк. Щоб Божа людина була досконала	22
Поетична сторінка. Микола Савчук	24
Ю. Вавринюк. Американська осінь	26
Світло і тіні ісламу	31
Перша християнська держава	37

Н.Решиковець. «Не будеш орати волом і
ослом разом» 39 |

О.Кузьмич. «Терористи»	42
Християнство третього тисячоліття	43
М.Водневський. Будемо пориватися до мети	44
ВСЦ ХВЕ: події, хроніка, новини	46

На першій, третій та четвертій сторінках обкладинки
фото Юрія ВАВРИНЮКА, на другій — Юрія ТРОЦЯ.
Художнє оформлення та колажі Віктора МОКІЙЧУКА.

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

*Навот відповідь Ахавові: «Борони мене,
Господи, щоб я відступив тобі спадщину
моїх батьків!»
1 Цар. 21:3*

Перебуваючи в гостині в одного із американських друзів, я помітив на столику у вітальні незвичну Біблію. Велика, з поживклыми сторінками, не менш ніж столітня, вона лежала на видному місці як предмет особливої цінності. Здебільшого, так ставляться до сімейної реліквії. Те, що ця книга сімейна реліквія моїх друзів, я сумнівався: Біблія англійська, а господарі проживають в Америці лише декілька років. Передчуваючи якусь особливо драматичну історію і складаючи в думках план майбутньої сенсаційної статті, я запитав у господаря про цей фоліант. Відповідь була, на моє розчарування, простою, навіть банальною: «Купив за два долари на гараж-сейлі...» («Гараж-сейл» в американців — це домашній розпродаж непотрібних у господарстві речей майже за безцінь).

Але мене здивувала причина, з якої була куплена Біблія. «Для когось із тієї сім'ї, — пояснив мій товариш, — ця книга у свій час була великою цінністю. А зараз їхні правнуки за безцінь збувають її з хати. Мені стало образливо, що до неї так ставляться, і взяв за свій обов'язок викупити цю Біблію...»

Біблія на «сейлі»... За два долари. Стільки ж коштують дві баночки «Кока-коли». Я не знаю, за скільки її купили перші господарі. Але, думаю, дуже дорожили нею, коли так довго вона зберігалася в родині. Я лише знаю, як цю Біблію оцінили нащадки. І знаю, скільки Біблія коштувала за часів Радянського Союзу. Тоді вона була безцінною. За нею їхали за кілька тисяч кілометрів. Її переписували. В мого батька до цього часу зберігаються товсті зошити таких рукописів. В таборах Слово Боже ховали в різні шпаринки, записували на клаптиках газет. Іноді за нього платили життям... І вважали, що така ціна не є надто високою...

В демократичних країнах, у тих же Сполучених Штатах, скажімо, Біблію можна було купити в будь-якому книжковому магазині.

До такого стану речей звикають. Але багато хто не міг звикнути. Не міг змиритися з тим, що він може вільно придбати Книгу над книгами, а десь в Росії, на Кубі чи в Китаї — їх обмаль. І присвячував все своє життя великій справі, переправляючи духовну літературу через «залізну завісу». Вони знали справжню ціну Слова Божого.

Тепер ми вдосталь наїлися того хліба. Не лише Біблій, але й християнських духовних книг, газет, журналів стільки, що немає змоги прослідкувати за всіма. Кажуть, в достатку забувається колишній голод. Неправда. Забуває лише той, хто не знав такого голоду. Для тих, хто пізнав справжню ціну хліба, — він завжди Хліб. Тим більше духовний. Вони не здають свою чи батьківську Біблію на «сейл». Навіть тоді, коли вона коштуватиме набагато більше ніж два долари.

Багато сучасних християн, очікуючи другий прихід Ісуса Христа, відчують навколо себе атмосферу, подібну тій, що вже була перед приходом Месії на землю дві тисячі років тому.

Чотири століття — період, що відокремлює події Старого Заповіту від подій Нового Заповіту. Про цей період Біблія мовчить. Знання про цей час ми беремо з творів єврейського письменника Йосифа Флавія, з апокрифічних книг і з книг греків і римлян.

Особливу роль у цей період відігравав сирійський цар Антиох Єпіфан, який жорстоко переслідував юдеїв. Приблизно в 170 р. до Р. Х. він заборонив їм проводити богослужіння в храмі, примушуючи їх поклонятися ідолам. Ось так за Антиоха Єпіфана почало збуватися пророцтво Даниїла, 11:21-35.

Вірні закону сини юдейські обурилися і повстали проти нього — відбулися повстання Маккавеїв. Виступи за незалежність були поспішними. До того ж, Ізраїль знесилювали жорстокі релігійні суперечки. В цей час виникли дві великі секти фарисеїв і саддукеїв. Зрештою, всі зусилля до свободи були придушені Римом. В Ізраїль знову прийшли голод і злидні. Тоді і народився Христос, Спаситель світу. Довге мовчання Бога перед Своім народом було перерване, «коли настала повнота часу» (Гал.4:4), приходом Того, Кого Він обіцяв від віку (1 М. 3:15). За свідченням Марка, Христос прийшов на землю, коли «сповнився час» (Мр. 1:15). Щоб переконатися у правильності тверджень Павла і Марка, згадаймо про історичну епоху, що передувала приходу Ісуса Христа на землю.

У більшості міркувань про «повноту часу» історики забувають, що підготували появу Христа не тільки євреї, але і греки, і римляни. Останні привели цивілізацію до такого рівня розвитку, що Христос міг максимально вплинути на неї, а це було неможливо ні раніше, ні пізніше. Отже, люди підготували пришествя Месії, самі того не усвідомлюючи.

Політичний внесок римлян

Незважаючи на те, що римляни були язичниками, тобто поклонялися багатьом богам, а також імператору, Бог вибрав їх, щоб виконати Свою волю. Вони зуміли виробити в собі відчуття єдності, солідарності у підпорядкуванні

ПОВНОТА ЧАСУ

загальним законам всередині імперії. Саме це сприяло прийняттю Євангелії, яка проголошувала єдність людських рас, твердячи, що всі люди однаково перебувають під гнітом гріха і всім пропонується прощення, яке робить їх частинкою єдиного організму — тіла Христа. Непідкупний римський суд, римський закон спирався на звичаєве право, яке на початку існування Римської республіки в V ст. до Р.Х. було кодифіковане у вигляді Дванадцяти таблиць. Цьому праву підкорялися всі люди Римської імперії. Його повинна була вивчати кожна римська дитина. Римляни визнавали, що їхні закони є складовою частиною законів усіх націй і всіх людей. Вільні іноземці могли стати громадянами імперії — однієї держави. Євангелія проголошує рівність всіх перед покаранням за гріх і перед звільненням від гріха. Павло нагадував, що християни мають одне житло — на небесах (Фил.3:20). Послідовникам Христа, які поширювали Євангелію, було б досить важко пересуватися країнами Середземномор'я до правління Цезаря Августа (27 р. до Р.Х. — 14 р. Р.Х.), коли античний світ був поділений на маленькі, ворогуючі між собою міста, держави і народи. І це б перешкоджало подорожам і поширенню ідей. Проте римська влада в період створення імперії забезпечила мирний розвиток країн Середземномор'я. На морі піратів вже не було, римські солдати охороняли дороги Азії, Африки і Європи. Саме цей відносний мир полегшував рух християн з міста до міста і сприяв проповіді Євангелії усім людям.

Римляни також створили чудову систему доріг у напрямку до всіх частин імперії. Карта подорожей Павла свідчить, що він часто користувався брукованими римськими дорогами. Це великою мірою сприяло виконанню Павлом своєї місії.

Римська армія набиралася із людей усіх провінцій. Провінціали контактували з римською культурою і несли її до всього античного світу. Деякі воїни повернулися до християнства і почали поширювати Євангелію в місцях проходження служби.

Успішна завойовницька політика Риму призводила до того, що народи втрачали віру в своїх богів, які не здатні були їх захистити від чужоземного нашествия. Виник духовний вакуум, який не могли заповнити існуючі на той час релігії. Люди шукали більш духовної релігії. Навіть культ римського імператора змушував людей думати про вразливість Риму. Різні язичницькі релігії пропонували людям більш духовну і емоційну допомогу, аніж культ імператора. В цих релігіях був присутній бог-спаситель, відбувалося принесення в жертву тварин, культове споживання їжі. Саме тому люди не

побачили нічого дивного у вимогах християнства. Коли вони зрозуміли, що жертвоприношення практично не потрібні, Духу Святому було легше підводити їхні серця до навернення.

Інтелектуальний внесок греків

Тоді як в Римській імперії створювалися політичні умови для поширення християнства, в Афінах (Греція) розвивалася теоретична діяльність, яка допомагала поширенню Євангелії. Гораций сказав: «Римляни завоювали греків політично, а греки завоювали Рим своєю культурою». Грецька мова — універсальна мова античності, мова Євангелії. Більшість освічених римлян знали грецьку мову і латинь. Але згодом, в IV-II ст. до Р.Х. грецька мова поширилася по всьому Середземномор'ю, серед народів Малої Азії. Таким чином була створена загальнонародна грецька мова «койне» — мова простих людей. Вона дуже відрізнялася від класичної грецької мови. Цією мовою християни спілкувалися з людьми античності, цією мовою вони писали Новий Заповіт, а юдеї Олександрії зробили переклад Старого Заповіту, який відомий як Септуагінта. Отже, грецька мова Нового Заповіту була мовою простих людей I ст. — часів першохристиянства, а не мовою, яку нібито «Дух Святий дав спеціально для написання Євангелії», як вважали деякі вчені-теологи. Це відкриття сприяло появі нових перекладів Нового Заповіту сучасними мовами.

Грецька філософія також підготувала прихід християнства, розвінчуючи старі політеїстичні вірування. Проте філософія не змогла задовольнити духовні потреби людей, тому що люди ставали або скептиками, або шукали іншу релігію. Філософія хоч і шукала Бога, часто визначаючи Його як наукову абстракцію, але вона ніколи не відкривала Його як Бога любові. Поразка філософії в цьому питанні в час приходу Христа підштовхувала людей до більш глибоких пошуків, щоб заповнити вакуум духовного життя.

Грецькі філософи допомогли поширенню християнства і тим, що сконцентрували увагу людей на вищій реальності, яка є кращою тимчасового і відносного світу, в якому вони жили. Зокрема Сократ і Платон навчали в V ст. до Р.Х., що світ, в якому ми живемо, є тінню справжнього світу, в якому існують добро, краса й істина, а це — реальність не матеріальна і не минає, а духовна і вічна. Їхні пошуки правди не приводили до Бога як Особи, проте були вдалим прикладом того, що людина може зробити у пошуках Бога. Християнство запропонувало тим, хто приймав філософію Сократа і Платона, історичне об'явлення про добро, красу і правду

в особі Боголюдини Христа. Літературу, історію та індивідуалістську філософію греків турбували питання правди і неправди, вічне майбуття людини і те, що люди несуть покарання за свій гріх, але гріхи греки завжди сприймали на людський лад, механічно, як вчинки, а не як вади особи перед Богом. Християнство запропонувало людині можливість встановити більш тісні, особисті стосунки з Богом, налагодити духовний підхід до життя. Отже, язичницькі релігії, філософські системи грецьких і римських мислителів привели до думки про гріх і викуплення.

Релігійний внесок юдеїв

Юдаїзм — гілочка, на якій розквітла квітка християнства. Юдеї, на відміну від греків, не прагнули знайти Бога розумом. Вони знали Бога Авраама, Ісаака та Якова і поклонялися Йому. Єрусалим (в Біблії згадується 780 разів, він був 46 разів обложений і 17 разів зруйнований) — символ релігійної підготовки до появи християнства. Спасіння повинне було прийти «від юдеїв» (Ів. 4:22) — маленької нації, яка жила на перехресті доріг Азії, Африки і Європи. Юдаїзм — монотеїстична релігія, отже, заперечувала язичництво — релігію ідолів. Жодного разу юдеї не зраджували Богу після вавилонського полону. Вони запропонували світові надію на Месію, який принесе праведність. Навіть учні Христа після Його смерті і воскресіння все ще очікували на землі месіянське царство (Дії 1:6).

Мудреці зі Сходу в Єрусалимі також переконалися, що люди мають таку надію.

Юдаїзм запропонував світові найчистішу на той час етичну, моральну систему — біблійні Десять заповідей. Для юдеїв гріх — це не зовнішня поведінка, а відхилення, прояви розбещеності серця, а вже потім — поведінка. Цей моральний і духовний підхід Старого Заповіту сприяв появі вчення про гріх і викуплення, про спасіння від Бога. Юдеї підготували поширення християнства, забезпечили церкву її основою — Старим Заповітом. Вивчення Нового Заповіту показує, наскільки Христос і апостоли поважали Старий Заповіт як об'яв-

лення Бога людині. Зокрема, із його 39 книг Господь Ісус Христос робив посилання на 22, а в чотирьох Євангеліях ми знаходимо понад 160 посилань на Старий Заповіт. В Посланні до євреїв (всього 13 розділів!) є 85 висловлювань зі Старого Заповіту, в Об'явленні — 245, в Посланні апостола Павла до коринтян — 53 посилання на Старий Заповіт. Взагалі, в Новому Заповіті є посилання на 850 місць Старого Заповіту, а близько 600 пророцтв останнього виконалися, в тому числі 200 тих, що стосуються Ісуса Христа. Засновниками багатьох релігій, наприклад, ісламу, вважаються люди, які дали їм священну книгу. Але Христос не залишив після себе Священних Писань для церкви, а основою для її вчення повинні були стати книги Старого Заповіту і Євангелії, написані під натхненням Духа Святого.

Юдеї надали історії філософський характер — для них вона не просто повторюється циклами чи є лінійною еволюцією намагання людей жити по-своєму, а розвивається рівномірно за волею Божою. Під час вимушеного вавилонського полону виникли синагоги — невід'ємна частина юдейського життя. Саме з синагог Павло починав проповідувати у всіх містах, і синагоги були місцем проповіді раннього християнства, а юдаїзм — істинним «вихователем, який приводив людей до Христа» (Гал. 3:23-25).

Отже, ми побачили, наскільки вдалою була поява християнства щодо місця і часу. Жодного разу в світовій історії до приходу Христа не було такого великого простору, який управлявся б одним законом і одним урядом. Країни Середземномор'я володіли спільною культурою, центром якої був Рим. Вони мали спільну мову, яка уможливила поширення Євангелії серед більшості людей імперії. Палестина — місце народження християнства — розміщена в стратегічно вигідному місці, на перехресті доріг і континентів — Азії, Африки і Європи. Павло був правий, коли наголошував, що християнство «не в закутку діялось» (Дії 26:26). Багато найважливіших війн давньої історії відбувалися за право володіти цим районом. Грецьке і римське оточення, а також спадщина юдаїзму підготували світ до «повноти часу», коли Бог послав Свого Сина, щоб принести викуплення втомленому від війн і від гріха людству. Важливо зазначити, що з усіх релігій Римської імперії за весь період світової історії вижили тільки юдаїзм і християнство.

Підготував О. Кузьмич

Олександр КУЗЬМИЧ,
власний кореспондент журналу «Благовісник»

Іди і пий!

«В останній день великого свята Ісус стояв і закликав, говорячи: «Коли прагне хто, іди до Мене і пий!» (Ів. 7:37).

Терпіння мало досконалу дію в Ісусі Христі, і до останнього дня свята Він закликав до юдеїв, подібно до того, як в цей останній день року Він кличе нас і терпить, щоб виявити нам свою милість. Воістину, прекрасне довготерпіння Спасителя, з яким Він терпить декого з нас рік у рік, незважаючи на нашу зухвалість, нашу непокору і протидію Його Святому Духу. Це чудо з чудес — що ми все ще на землі милосердя!

Жалість виявила себе найбільш яскраво, бо Ісус закликав, а під цим мається на увазі не тільки сила Його голосу, але й ніжність Його тону. Він благає нас примиритися. «Ніби сам Бог вмовляє через нас, — говорить апостол, — від імені Христового просимо». Які гарячі і зворушливі слова! Якою глибокою повинна бути любов, що примушує Ісуса плакати над грішниками і по-материнськи пригортати їх до Своїх грудей! Безперечно, наші спрагли серця відгукнуться на такий заклик.

Пиття приготоване зонайщедріше; передбачено все, що може бути потрібним людині для угамування її душевної спраги. Для її совісті очищення приносить мир; для її розуміння Євангелія дає найбагатші настанови; для її серця особа Ісуса є найвеличнішим об'єктом любові; для всієї ж людини істина, як вона є в Ісусі, дає найчистішу їжу. Спрага жахлива, але Ісус здатний угамувати її. І хоча б душа повністю була виснажена, Ісус зможе наситити її.

Заклик звернено найвищою мірою до всіх, так що прийти може кожен спраглий. Ніяких умов не перед-

бачено, крім одної — спраги. Чи буде це спрага користі, себелюбства, задоволення, пізнання чи спокою, кожен, хто одержимий нею, — запрошений. Можливо, спрага буде порочною в самій собі і без знаку благодаті на ній, а швидше з печаттю надмірного гріха, що пристрасно бажає насититися величезними похитливими ковтками; але не краса і доброта істоти є умовою запрошення; Господь Ісус посилає його всім і не дивлячись на обличчя.

Особа звіщається в найвищій мірі повно. Грішник повинен прийти до Ісуса, не до діл, обрядів чи вчень, а до особистого Відкупителя, Який «гріхи наші Сам возніс Тілом Своїм на древо». Той Спаситель, що стікає кров'ю, вмирає, воскресає, — єдина зірка надії для грішника. О, нехай зійде на нас благодать піти зараз же і пити, перш ніж зійде сонце в цей останній день року!

Тут немає навіть натяку на те, що потрібно чекати і готуватися. Процес пиття не передбачає ніяких особливих труднощів. Пити вмє безумець, розбійник, блудниця; і тому гріховність не є перешкодою для запрошення повірити в Ісуса. Нам не потрібна ні золота чаша, ні кубок, прикрашений дорогоцінними каменями, щоб піднести до спраглих вуст воду; уста убогості можуть нахилитися і пити великими ковтками прямо з потоку. Зранені, прокажені, брудні губи можуть торкнутися потоку божественної любові; вони не осквернять його, але самі очистяться. Ісус — це джерело надії. Дорогий читачу, почуй же люблячий голос дорогого нам Відкупителя, що кличе до кожного з нас: «Коли прагне хто, іди до Мене і пий!»

Чарльз СПЕРДЖЕН

* * *

«...щоб досвідчення вашої віри було... на похвалу і честь, і славу» (1 Петра 1:7).

Проблеми, з якими ми стикаємося кожного дня, допомагають приготуватися нам до життя небесного. Бог використовує всі життєві труднощі, щоб відшліфувати і зробити досконалим наш характер. Якщо ми будемо правильно сприймати випробування, що нам випадають, і розуміти, що Отець небесний за їх допомогою працює над нами, одного дня ми засяємо перед Ним в усьому блискі.

Необроблений діамант схожий на звичайний камінець, але після огранування його прихована краса стає помітною. Потім камінь обробляється ще, щоб повністю виявити його чудовий блиск. Досвідчений майстер притискає дорогоцінний камінь до поверхні великого наждачного круга. Круг вкритий алмазним пилом, тому що жоден інший матеріал не може відполірувати дорогоцінний діамант. Робота над ним може забрати багато часу і її тривалість залежить від якості, яку вимагає замовник.

Ця обробка подібна до роботи Бога над нами. Процес неприємний, але він і не має бути приємним. Божественний Трудівник має на меті нашу остаточну перемогу. Ми можемо бути «засмучені... всілякими випробуваннями», як сказав Петро, але коли ми розуміємо, що криється за ними, ми радітимемо, навіть перебуваючи у скруті. Під час процесу удосконалення Бог має одну мету: щоб наша віра була «на похвалу і честь, і славу при з'явленні Ісуса Христа». Це знання робить нас спроможними в очікуванні кінцевого результату дивитися далі неприємностей процесу «шліфування».

Дорогоцінний камінь не можна відшліфувати без тертя, а людину — без труднощів.

ПРЕДСТАВЛЯЄМО ОБЛАСТЬ

Полтавщина

Зареєстровано церков — 17
Церков у стадії реєстрації — 10
У 2001 році утворилося 5 нових церков
Загальна кількість членів — 650
У 2001 році прийняли водне хрещення — 142 душі
В області 9 рукопокладених пасторів і 11 дияконів
Усього власних молитовних будинків — 14
За 2001 рік придбано молитовних будинків — 7
Молитовних будинків, що викупуваються — 4
Недільних шкіл — 8
Вчителів недільних шкіл — 10
Дітей, що навчаються в НШ — 120
Євангелізаційних груп — 3
Хорів — 2
Диригентів — 3
Місій — 1
Друкованих видань — 1 (газета «Жива надія»)
Радіопередач — 1 (щонедільна 20-хвилинна передача по Миргородському р-ну)

Христос благословляє Полтавщину трудівниками!

Коли в Україні, на початку 20-их років зародився євангельський п'ятидесятницький рух, він дійшов і до Полтавщини. Через цю область з євангельською вісткою у силі Духа Святого проходило багато мужів Божих. Тут був й І. Рябошапка. Як результат цього, по деяких містах і селах засновувалися п'ятидесятницькі церкви. Відомий євангеліст Іван Зінчик, відвідавши Полтавщину в 1969 році, був у декількох церквах, зокрема, у Лохвиці і Полтаві. Про це він пише у своїй автобіографічній книзі «Якщо не Бог, то хто ж?» На той час громада у Лохвиці нараховувала більше 150 членів, під час зібрання люди стояли навіть надворі. Збиралися в хаті, бо влада не дозволяла побудувати дім молитви. А в Полтаві церква нараховувала понад 300 членів і також не мала свого приміщення. Атеїстична влада домоглася свого, засилаючи в громади своїх праці-

вників, ставлячи пасторами братів, не хрещених Духом Святим, тощо. Як наслідок цього: до початку проголошення незалежності України в 1991 році, духовне життя на Полтавщині практично завмерло. Лише по хатах тихенько збиралися в деяких містах (Полтаві, Миргороді, Лубнах) невеличкі групи п'ятидесятників, які переважно складалися зі стареньких сестер, бо більшість братів знищила радянська влада.

З проголошенням незалежності України широко відкрилися двері для проповіді Євангелії і в Полтавській області. Євангелісти, які приїжджали сюди, наголошували, що це духовна пустеля в центрі України, яку потрібно освоювати.

Хотів би відмітити, що місіонерська праця на Полтавщині розпочалася з міста Миргорода, який став своєрідним центром поширення Євангелії у Полтавсь-

кому регіоні. Сюди у 1992 році приїхали юні брати-львів'яни проповідувати Євангелію.

На жаль, новоутворену церкву, і не тільки в Миргороді, не обминуло поділення. Я вважаю, що це проблема багатьох церков України, тому що велике бажання нести євангельську вістку часто не має серйозної теологічної основи, централізованого керівництва. Найбільша проблема керівників церков, коли кожна церква прагне до своєї автономії. Новоутворені церкви Полтавщини, дякувати Богу, змогли об'єднатися і увійти в Союз ХВС. З 1999 року керівництво Союзу змогло звернути більшу увагу на Полтавщину, призначивши нового старшого пресвітера Степана Павлуся і направивши сюди декілька братів-місіонерів від місії «Голос надії». Та й сам Бог спонукав деяких братів приїхати на місіонерську ниву саме на Полтав-

Церква у Семенівці (пастор Ахмат Жабіров).

щину, зокрема, Ігоря Феня в Лубни, Петра Цибулька в Оболонь.

Справді, можна відмітити, що після цього духовне життя Полтавщини значно поживалося. Утворилися нові церкви у багатьох районних центрах. Також Бог побуджує братів йти проповідувати у навколишні села, де також народжуються церкви. Першочергове завдання місіонерів Полтавщини на сьогодні: виховати місцевих братів, які б самовіддано узялися за справу євангелізації. Дякувати Богу, вже такі брати є. Декілька з них рукопокладені на пасторське і дяконське служіння. Слід відмітити, що справа євангелізації, духовної просвіти населення потребує значних фінансів. Реклама, витрати на дорогу, житло місіонерів, оренда приміщень, будівництво домів молитви, благодійна допомога населенню тощо. Тут першочерговою допомогою надали і надають наші брати і сестри з-за кордону, за що ми щиро вдячні їм. Хотілося б згадати Івана Зінчика, котрий дуже допоміг становленню церков на сході Полтавщини. Зараз у Миргороді, Лубнах, Пирятині, Чорнухах, Семенівці, Оболоні діють церкви, котрі мають власні дома

молитви. У західному регіоні Полтавщини утворилося 10 церков. Звичайно, що більшість з них у стадії формування, утвердження. Поки що найбільша громада, яка налічує 130 членів, у Миргороді. Хотілося б, щоб Полтава, як адміністративний центр області, стала на чолі й духовного відродження. Дякувати Богу, там уже придбаний будинок під дім молитви на 400 місць. Але ще потрібно багато щирих молитов вознести перед престол Божий і докласти чимало зусиль, щоб усі ті місцязаповнилися спасенними душами.

Відмічу, що кожен пастор церкви перед собою ставить мету євангелізувати навколишні села. Уже є чудові результати! Саме в селах Полтавщини тепер особливо сприятлива атмосфера для сприйняття Євангелії. Також Степан Павлусь має намір у кожному районному центрі з Божою допомогою організувати церкву.

Ми, брати-євангелісти, розуміємо, що час короткий, ми не маємо права згаяти час свободи, наданий Господом для проповіді. Тому, врахувавши помилки минулого, шукаємо усілякі шляхи для досягнення людських сердець і братерської єдності. На мою дум-

ку, у цьому плані дуже допомогла новоутворена християнська газета «Жива надія», до речі, перша на Полтавщині.

Спочатку, особливо у 1992-97 роках, в нашій області широко проводилися масові євангелізації за участю зарубіжних євангелістів, відомих співочих груп. Це не означає, що такі заходи не слід при нагоді проводити тепер. Але справжнє придбання душ для Христа на сьогодні потребує індивідуального підходу до кожної людини, значної копійткої праці євангеліста. Багато людей вже чули про Христа, та збайдужіли і розчарувалися, їх важко зацікавити. Більшість невіруючих не розуміють, чому так багато усіляких церков, поділень, особливо у містах. На жаль, деякі віруючі за ці 10 років свободи для проповіді Євангелії також охолонули. Незважаючи на це, думаю, що добрі плоди є. Але ще багато праці, ще жниво не пожате. І Полтавщина, як ніяка інша область України, потребує жертвних трудівників на місіонерську ниву.

«І почув я голос Господа, що говорив: «Кого Я пошлю, і хто піде для Нас?» (Іс.6:8).

Геннадій Андросов

Євангелізація на вулиці у селі Устимівка Семенівського району.

Велика нива, яка потребує женців

Степан ПАВЛУСЬ,
старший пресвітер церков ХВС
в Полтавській області

І дійсно, скільки є районних центрів, не говорячи вже про села, де ще немає церков. Туди потрібно донести Слово Боже, слово Доброї Вістки, яка змінить людей, їхні серця, їхні душі. Господь пам'ятає Полтавський край його людей, які ще дуже далеко від Нього, від Його законів та істин. І це бачимо з того, як за невеликий проміжок часу число спасених душ, число церков на Полтавщині збільшилося.

На даний час в західних районах налічується 10 церков, крім невеликих груп: м. Полтава, м. Гадяч, с. Кротенки, с. Мала Перещепина, с. Демидівка, с. Степне та інші.

Звичайно, що церкви молоді, але слава Богу, за те, що люди мають, куди прийти, щоб почути Слово Боже.

Ведеться робота в обласному центрі. Тут церква нараховує біля 60 членів. Нещодавно Господь дозволив викупити приміщення під молитовний будинок. Тепер

служіння відбуваються у своєму приміщенні.

У місті Гадяч виконує служіння брат Віктор Дацький. Сюди він з сім'єю переїхав із Рівненщини. Збираються віруючі в орендованому приміщенні, але, як і скрізь, є велика потреба у власному домі молитви. Віримо, що Господь вирішить це питання.

Взагалі, 5 церков уже мають свої приміщення. Інші (на даний час) збираються в орендованих приміщеннях.

Розпочата праця в селі Білики. Сюди приїхав молодий брат Ігор Пашко із своєю дружиною. Праці ще дуже і дуже багато, тому просимо ваших молитов, щоб Господь давав силу і мудрість для служіння.

Господь благословив Полтавщину місіонерами, які сюди приїхали із інших регіонів України і які є членами місії «Голос надії» (м. Луцьк): це сім'я Дацьких,

сім'я Романів, сім'я Міхневичів, сім'я Дроботів, сім'я Павлусів. Нещодавно приїхав також у м. Хорол брат Петро Сикида, який закінчив місіонерську школу в Луцьку і тепер виконує місіонерське служіння.

У село Кукобівку приїхали місіонери з місії «Христос є відповідь», які проводять наметові служіння. Мета цієї місії — відкривати нові церкви. Вони ще проводять богослужіння у селах Кривки, Решетилівка.

Місіонери приїхали надовго, тому планують з Божою допомогою розпочати працю на нових точках.

«Жниво велике, а робітників мало...» — про це каже Біблія. І ми бачимо це тут, на Полтавщині. Та віримо, що Господь вишле Своїх працівників, Своїх служителів, тих, хто з відвагою понесе Слово Боже у кожен куток Полтавщини — у кожне село, у кожне місто.

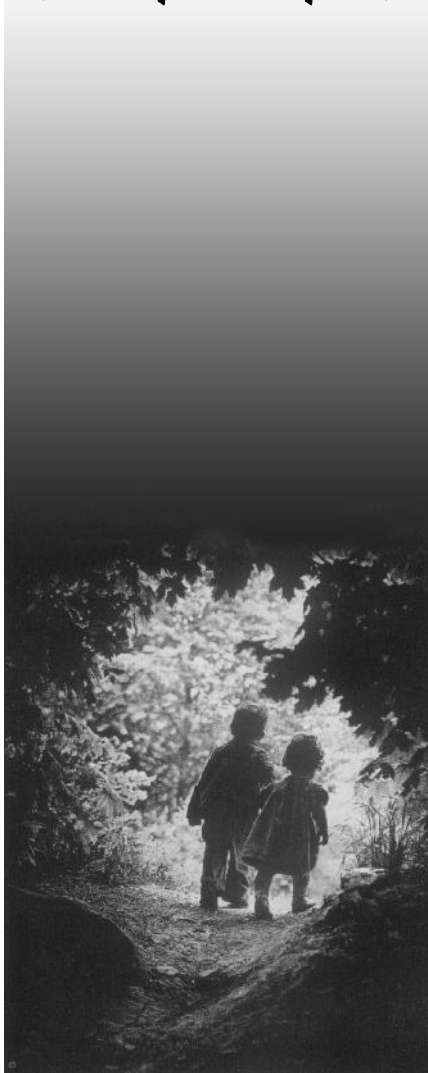
**Невелика віра опускає небо в серце,
а велика віра — підносить серце в небо.**

Віра в Бога –

це найголовніше, що потрібно прищепити дітям змалку

Я народився 26 травня 1961 року в селі Собіщицях Володимирецького району Рівненської області в багатодітній родині. Нас у сім'ї 11 дітей.

Мої батьки вірують у Бога ще з дитинства. Віра в Бога – це найголовніше, що потрібно прищепити дітям змалку. Так розуміли й мої батьки, тому вони намагалися нас, дітей, водити до церкви, незважаючи на заборону комуністів. У Собіщицях ще за Польщі був побудований молитовний будинок. Радянська влада категорично забороняла приводити дітей до церкви. Тих, хто не виконував це, карали штрафами, доганами. Здавалося, ворог зробив усе необхідне, щоб молодому поколінню прищепити дух атеїзму, але молитва матері та батька має силу. Алілуя! З юначих літ я вирішив служити Господу. Хоч було невеличке вагання, бо я розумів, що для мене після закінчення школи не буде жодної перспективи для подальшого навчання чи роботи. У 1976 році закінчив 8 класів. Директор школи мені казав, щоб я підписав заяву про вступ у комсомол, тоді й оцінки кращі поставлять. Але я розумів, що таке рішення буде проти моєї совісті, проти Слова Божого. Зауважу, що з дитинства завжди читав Біблію і молився. Розумів, що Бог мене всюди бачить, мені ставало соромно, коли інколи забував помолитися. Я бачив життя своїх односельців, для мене прикладом для наслідування були віруючі та мої батьки. Їхнє життя помітно відрізнялося своєю чистотою і порядністю. Мав спілкування з багатьма віруючими ро-

весниками, це зміцнювало мене у прийнятті правильного рішення. Із завмиранням серця слідкував за ходом богослужінь, які вдавалося відвідати. Бачив, як люди моляться іншими мовами, пророкують. Розумів, що то все щось незвичайне, чого нема в світі. Особливо мене вразило свідчення Жєні Поліщук про її чудесне зцілення. У 1978 році був присутній на богослужіннях з її участю. Отже, я твердо вирішив бути християнином, незважаючи на наслідки. Дійсно, після школи не зміг нікуди вступи-

ти, навіть у ПТУ, скрізь був шлагбаум. Сподівався піти в армію, але й туди одразу не брали, а спеціально для тих, хто був віруючим, робили відстрочку, щоб забрати в 20-25-річному віці. Щоб було особливо прикро, коли тобою командуватимуть 18-річні. Дякувати Богу, мене в армію призвали у 20 років. Служив на Кавказі будівельником. Тоді віруючих тільки у «стройбат» і брали.

Присягу я відмовився приймати, бо Слово Боже попереджує, щоб віруючі не клялися. Кожну ніч мене викликали в канцелярію, щоб переконати прийняти присягу. Я рішуче заявив: саджайте хоч у тюрму, але присягу не прийму.

В тюрму мене не посадили, а залишили в батальйоні. Більше того, призначили завскладом, бо знали, що тільки віруючий може бути чесним. Але ще до цього призначення я навчився добре класти цеглу. Зводив кути у п'ятиповерхових будинках. Коли мене забрали з будівництва, керівництво сполошилося, бо робота уповільнилася. У чім причина? То ж Павлуся нема! Довелося повернутися. Комбат запропонував мені стати бригадиром. Я погодився, але з умовою, якщо особисто виберу членів бригади. Комбат дозволив. Я вибрав 10 чоловік одного призову.

У моїй бригаді було повне взаєморозуміння, я ніколи ні на кого не кричав, але всі слухалися. Вимпел першості завжди висів у моїй бригаді. Мені навіть на перевиховання давали тих, хто не хотів працювати.

Одного разу до нас приїхав генерал. Тоді був великий пе-

реполох серед офіцерів. Довелося й мені, як передовику, підходити до генерала і віддавати йому честь. Він побачив, що я простий солдат, зробив зауваження начальнику штабу. Через декілька днів мені присвоїли звання молодшого сержанта. «Товаришу майор, по уставу не положено», — казав я начальнику. — «Нічого-нічого, за хорошу службу — дозволяється», — була відповідь. Через деякий час мені вже сержанта хотіли присвоїти, але я категорично відмовився.

У нашій частині не було ні парканів, ні охорони. Зі мною служило декілька віруючих, тож ми мали нагоду завжди зібратися для молитви, співу християнських пісень, читання Біблії. Зі мною завжди була кишенькова Євангелія, яку в мене ніхто не забирав. Я багатьом солдатам розповідав про Христа.

Повернувшись з армії у 1984 році, я одразу ж прийняв Заповіт Бога через святе водне хрещення разом з 20 ровесниками. Зауважу, що нам до армії нікому водне хрещення не давали, таке було (вважаю виправдане) правило на той час.

На роботу я ніде не зміг влаштуватися. Довелося їхати за наймом на Полтавщину. Років шість працював будівельником з бригадою віруючих братів у селі Попівка Карлівського району. Хоч робота була важкою, але ми заробляли чималі гроші. Ось так Бог допоміг. Я навіть автомобіль купив, потім їздив ним на роботу.

У 1986 році я одружився.

У 1991 році утворилася християнська місія «Добрий Самарянин» у місті Рівному, яка організувала перші тримісячні місіонерські курси. Мене на навчання направив пресвітер Петро Мойсейович Мурза. Після закінчення курсів я цілий рік перебував у роздумах, чекав, щоб у мене

визріло остаточне рішення куди направити свої кроки. Настав момент, коли усе моє ество невідступно кричало, що я повинен їхати спасати душі. Якраз тоді мені зателефонував Володимир Мурза (брат Петра) з Москви і запросив приїхати. Це було 8 березня 1992 року. Я приїхав у Москву, там був з'їзд регіональних керівників церков ХВС Росії. Мені запропонува-

острів. Там нема городів, полів. Жителі працюють у ліспромгоспі, ловлять рибу, збирають гриби, ягоди. Більшість населення складають переселенці з України, Білорусі, а лише невелику частину — корінні жителі — карели. Тамтешні люди обтяжені п'янством, ворожбитством, забобонами, окультизмом. Із самого народження батьки своїх дітей посвячують дия-

Сім'я Степана Павлуся

ли їхати місіонером на Північ. У серці відчув, що це від Бога, і тому погодився, хоч дружина попереджувала, щоб куди завгодно їхав, тільки не на Північ. Я сподівався, що Бог усе влаштує якнайкраще, тільки треба вірити.

Із Москви я поїхав на Північ, в Карелію. Регіональний пресвітер Василь Бутов мені відверто сказав: «Роботи багато, зарплата на небі. Моє бажання, щоб ти їхав у Біломорськ». Звичайно, перше враження від Півночі у мене було жакливе: скрізь бруд, сміття, все чорне та пошарпане. Але в серці я чув голос, що моє місце на Півночі.

Місто Біломорськ розміщене на сорока островах, раніше так і називалося Сороко-

волу. Через це люди мають притуплений розум, щоб зрозуміти Євангелію. Потрібно півроку, а то й рік терпляче проповідувати одне й те саме, аж доки побачиш, як очі того чи іншого слухача нарешті просвітлюються розумінням чогось елементарного. Коли щось оголошуєш, то потрібно п'ять разів повторити, щоб запам'ятали. Але там був один привілей: жителі Біломорська переважно невіруючі, а такі люди в цілому все ж таки легше сприймають Добру Новину, ніж люди, які мають формальну назву християн. Влада також мені не перешкоджала проповідувати.

У Біломорську я орендував для житла старий перекошений дерев'яний будинок з опаленням грубками. Влітку

перевіз свою сім'ю. Спочатку спав на підлозі, ніяких меблів не було, їсти варили на електроплитці.

Розпочати проповідь Євангелії мені одразу допомогли фіни. Вони мали змогу без перешкод приїжджати в Росію своїм транспортом. Ми роздавали в місті Нові Заповіти, співали пісні. Орендували приміщення клубу. Фіни побачили, що я живу в жалких умовах, привезли мені деякі меблі, холодильник, чудову електроплиту. Вони створили затишок для моєї сім'ї. Слава Богу!

Через три роки за допомогою фінів ми викупили приміщення для церкви. Я три місяці ходив по місту і молився, вірячи, що Бог дасть приміщення. Начальник ліспромгоспу дав дозвіл викупити одне приміщення, більше того, скинув півціни. Потім я зміг викупити ще два молитовних будинки в інших місцях. За неповних п'ять років мого перебування на Півночі з моїм сприянням утворилося чотири церкви. Я від початку навчав людей, що приходили до церкви, жертвувати на діло Боже. Це дуже допомогло мені в подальшій праці, наша церква була життєдіяльною, нам не потрібно було чекати милостині, я не мав багатьох проблем, що мають пастори, які не вчать членів церкви жертвувати.

Були деякі перешкоди, особливо від чоловіків, жінки яких приходили до церкви. Одного разу мені порізали колеса автомобіля, погрозували пістолетом, але я не мав абсолютно ніякого страху.

Я полюбив Північ і не хотів виїжджати, але моя сім'я збільшувалася. З великою родиною на Півночі жити дуже важко. Дітям потрібно було міняти клімат, до всього — посталала проблема з житлом. Зауважу, що в Біломорську я залишив брата, який став на моє місце. Це колишній майор міліції, котрий покався

разом з усією сім'єю.

Після повернення в Україну мені запропонували стати пастором церкви у селі, де я народився. Я пробув там пастором трохи більше двох років. Перебуваючи на одній молитві, Бог промовив через одну сестру, що через деякий час мене викличуть два чоловіки і запропонують важливе діло. Так і сталося. Мене викликав голова Союзу ХВС Михайло Паночко і директор місії «Голос надії» Микола Синюк і запропонували очолити, на вибір, одну з декількох областей. Я вже був знайомий з Полтавщиною, тому свій вибір зупинив на ній. Продав своє житло, купив дім у Супрунівці під Полтавою. Розпочав працю в Полтавській області.

Тут важко працювати з тієї причини, що більшість людей вже чули про Христа і мають певне збайдужіння, таку собі релігійність. Але я бачу, що полтавці потребують євангельської просвіти, їм, як і всім людям, потрібен Христос, а не релігійність. За рік мого перебування на Полтавщині організовано декілька нових церков. Зараз я оформляю документи для придбання в Полтаві будинку молитви на 400 чоловік. Упевнений, що це лише початок, і вірю, що в недалекому майбутньому в кожному районному місті та багатьох селах Полтавщини утворяться церкви, а це значить — народяться спасенні душі, які отримають нове, вічне життя.

Степан Павлусь

Місіонерські новини

Християни Монголії вперше отримають Писання своєю мовою

До 1990 року християн в Монголії було дуже мало — комунізм 70 років придушував будь-яку релігію.

Коли в 1990 році упала «Залізна завіса», Всесвітня Місія Асамблей Божих почала посилати туди своїх місіонерів. Але до цього часу через багатолітні переслідування було дуже мало друкованих християнських матеріалів монгольською мовою.

Неділя 9 грудня 2001 року стала Неділею воскресіння Біблії. Зібрані в цьому році Біблійним Об'єднанням фінанси підуть на поширення «Огнених» Біблій в Монголії. «Огненна» Біблія — це повна Біблія, перекладена монгольською мовою. Трохи раніше Біблійне Об'єднання забезпечило ними Китай та Індію.

Мета Біблійного Об'єднання — поширення Біблій серед пасторів і студентів Біблійних шкіл в Монголії. Видання перших 10000 «Огнених» Біблій обійшлося в 160000 доларів США, включно із затратами на перекладання, набір і роздрукування, — 16 доларів кожна книга.

Для довідки: Конституція Монголії гарантує свободу віросповідання. Тепер з 2,6 мільйнів монголів 50% є шампаністами (анімістами), 26% сповідують ламайстський буддизм, 20% — люди переважно нерелігійні. Мусульман 4%. Це майже повністю казахи і уйгури. Християн 0,03%.

Впавіння від чародійства

Рік тому моє життя було під загрозою, мене переслідувала смерть від чародійства, я стояла на порозі пекла.

Я свідчу, що Бог вічно живий, слава і хвала моєму Спасителю Ісусу Христу за Його милість і любов. Він довго стукав до мого серця, але я не знала цього. Тепер я спасенна, Ісус привів мене до своєї церкви, звільнив мене із диявольських пут, не дав мені померти, а дарував вузьку стежинку до Небесного Краю.

Мені 38 років, моє ім'я Валентина. Народилася я в невірній сім'ї в місті Червонозаводськ Полтавської області. До Господа я прийшла, не знаючи жодного слова зі Святого Письма, ніколи раніше не потрапляли мені в руки свідчення людей про те, як Ісус зцілює різні хвороби, не слухала християнських радіопередач, я просто їх не помічала.

З Нового Заповіту, який в 1998 році мені подарувала одна віруюча сестра, я прочитала одну сторінку і, не розуміючи, не прийняла того всерйоз. Я жила в темряві, підкоряючись диявольським спокусам, потопала у своїх гріхах.

Зі своїм чоловіком я прожила 13 років разом, маємо двох синів. Сьогодні їм 13 та 18 років. В 1995 році диявол зруйнував нашу сім'ю. Винна я: залишила свого чоловіка, у мене не було терпіння зберегти сім'ю, з'явилась ненависть. Гріх не давав мені жити. Ми все мали, матеріально були забезпечені, але моє серце було порожнє без Бога. На той час не знала

Ісуса Христа, що можна покликати Його на допомогу, покаятись у своїх гріхах і жити свято згідно Його заповідей.

Я одружилася вдруге з чоловіком, який прийшов до мене і до моїх дітей в масці. Це чоловік від диявола, хитрий, обманщик, з жорстоким лицемірним серцем. Прийшов, як злодій, вкрати, вбити і погубити моє тіло і душу.

Чоловіка цього загубила жадоба до мого житла та майна. Він дочекався, щоб я отримала квартиру, і мало не заповдів мені смерті, застосовуючи чорну магію, сатанізм та інші бісівські вчення.

Вісім місяців я мучилася від болю, очі в мене не змикалися ні вдень, ні вночі. Я боялася заснути, бо думала, що більше не прокинусь. Він побачив, що досягнув свого, і, думаючи, що я не залишусь живою, зізнався мені, що «поробив» мені, насміхаючись говорив, що не треба було мені сидіти, а треба було «відробляти». Та я й без цих його слів вже відчула, що зі мною живе сатаніст. Неможливо описати, який біль я витримала. Трикімнатну квартиру він обшував чародійським сміттям, підготував килим і стільці з сатанинськими позначками для встановлення моєї труни.

Але я не сиділа, склавши руки. Я зверталася (чого раніше ніколи не робила) до ворожок, їздила і ходила до бабок-шептух, до тих, як кажуть в народі, хто «відробляє», переписувала різні молитви, зверталася у молитві до Матері Божої, взивала до Отця Небесного і день, і ніч.

Щонеділі і на свята ходила в православну церкву, ставила свічку за здоров'я, виконувала православні обряди. Освячували квартиру католицькою службою, потім мені порадили православною службою освятити. Та ніхто нічим мене не спас, бо спасіння моє — в Ісусі Христі, як дізналася я пізніше.

І ось настав день, коли я вже не знала, що мені робити далі. Я плакала за своїми синами, не хотіла їх покидати. Я думала, як вони без мене, я ж їх ніколи більше не побачу. Я відчувала останні години свого життя, потім хвилини, моє тіло вмирало, наступала клінічна смерть. Почало ломати в хребті, всі зуби хиталися, боліли ясна, я відчувала, що ось-ось зомлію, ноги мої ослабли, мене трясло. Мені здавалося, що все всередині тріщить. Від болю та страху мені хотілося отруїтися, щоб не мучитись. Диявол підштовхував мене на це, але Бог не допустив.

Я вирішила приготуватися до смерті: прийняла ванну, одягла свій вічний наряд і чекала, як з хвилини на хвилину вже нічого не чути, не бачити. В сльозах прощалася зі своїми дітьми. Я багато чого їм розповідала, і ще більше повинна була їм розповісти, але біль не давав мені цього зробити.

Та Бог вийшов мені назустріч. Мій рідний чоловік порадив мені звернутися до нашого віруючого сусіда Віті. Диявол не пускав мене до них. Але потім у нашу поштову скриньку потрапив їхній лист. Це Дух Святий мене

привів до віруючих, а потім до церкви. Я все їм розповіла про себе, а вони розповіли мені про нашого Спасителя Ісуса Христа і помолилися за мене. Так я і пішла додому, ще не розуміючи того, що Бог хоче від мене, а Він мене кликав до спасіння устами Своїх дітей. 14 лютого 2000 року я пішла до сестри Валі і сказала їй, що я хочу покаятися. Ми помолилися, я покаялася перед Господом у своїх гріхах, запросила Його у своє серце. Наступного дня я пожалілася сестрі, що мучуся від болю, і вона мені порадила, щоб я просила в Господа про зцілення. В молитві з вірою я попросила в Ісуса Христа звільнити мене від болю, назвала те місце, яке мені болі-

ло, і в ту ж мить біль стих — я отримала зцілення і до сьогодні відчуваю себе здоровою.

Після мого покаяння минув місяць. А в мене на п'яті вже півтора року була виразка, яка кровоточила. Вона не заживала, боліла. Я в молитві звернулася до Господа про зцілення, і за 3-4 дні рана зарубцювалася, не залишилося й сліду. Я дякую моєму люблячому Господу за милість до мене. Він викупив мене від цього гріховного світу Своєю святою дорогоцінною кров'ю, Він змінив моє життя, дарував мені нове серце, зцілив від смертельної недуги, не дав померти у гріхах. Через півроку я прийняла водне хрещення. Господь благословив мою сім'ю. Тепер я живу зі своїм

чоловіком. Я хочу жити християнським життям і щиро служити Господу.

*Валентина Мовчан,
м. Гадач, Полтавщина*

«Моя душа заспівала і заговорила римами»

Я народився в місті Глухові, на Сумщині, в сім'ї робітників. Закінчив середню школу, технікум лісового господарства в м. Лубни. Служив 2 роки в армії. До 27 років вів безбожне життя. Міг зробити непогану кар'єру за спеціальністю, але втратив професію через свій занадто гріховний спосіб життя.

З волі Бога опинився в Миргороді, щоб саме в ньому навернутися до Ісуса Христа. Продовжував усіляко грішити, намагаючись задовольнити тілесні забаганки. Все частіше впадав у відчай, бо розумом я хотів щастя, хотів любити дружину (дітей у нас довго не було), хотів не грішити, але не міг. Життєві обставини заганяли мене у глухий кут.

Саме в ці дні, коли фактично моя сім'я розвалилася, я почув, що на будові, де я працював теслею, з'явився якийсь віруючий — дивак в очах моїх товаришів по роботі. Але чомусь я, як тільки почув про нього, вирішив обов'язково зустрітися з ним. Довго не міг це здійснити, але мене перевели працювати в його бригаду (тепер я знаю, що то Бог так все влаштував), і у мене з'явилася чудова нагода для знайомства. Той чоловік був майстром, а я робітником. Весь робочий день ми розмовляли з ним на духовні теми, хоч це багатьом не подобалося — бо потрібно було працювати. Врешті я вирішив відвідати богослужіння. Моя дружина спочатку була проти, а потім боячись, щоб я

знову кудись не вліз, вирішила проконтролювати мене і пішла зі мною.

Ці події відбувалися взимку 1992-93 років. Я вперше почув євангельську вістку від молодих проповідників зі Львова, що саме тоді приїхали у Миргород. Одразу мене вразили пісні. Я раніше співав вуличні пісні, що багатьом подобалося, але мені ніколи не подобалося. І тут я почув те, що шукала моя душа. «Чому я раніше не чув цих пісень? — думав я, — Це ті пісні, які повинен співати я».

У мене, справді, було дуже багато запитань, я щодня ходив за братами і «докопувався» до істини. Я ще не вірив усьому написаному в Біблії, але одного разу став на коліна і просив невидимого Бога відкритися мені — грішнику. Милосердний Бог дав мені особливе переживання, яке зміцнило мене у подальших кроках віри. Якщо можна це переживання якось описати, то, можливо, так: якась не-

Праця в ім'я Бога ніколи не замінить Самого Бога.

видима рука огорнула все моє ество аж до самих кісток неземною ніжністю і любов'ю. Я не знав, що таке може бути. Я був упевнений, що то Сам Бог торкнувся мене. Це було засвідчення саме для мене, хоча я вже багато разів чув про подібні переживання.

Я почав мало не літати вдома і на роботі, незважаючи на те, що мої руки тягнула донизу важка цегла і цемент. Я лише подумки промовляв: «Ісусе...», як тієї ж миті відчував Його присутність.

Я прийшов на вечірнє богослужіння і зрозумів, що мені потрібно покаятися публічно, перед усіма присутніми у церкві. Дивився на братів під час молитви і думав, що це вони моляться за мене. Я чомусь відчув, якщо не покаюсь нині, то вийду з цього зібрання і помру, впаду мертвим. Але ж це буденне зібрання, до покаяння ніхто не закликав! Ще лунала проповідь, я підвівся зі свого місця. Думав: скажу спокійно, але мій голос затремтів, і я ледь вичавив з себе слова, що хочу жити по-новому, так, як сказав Ісус. Всі одразу почали щиро молитися за мене. Нас тоді було небагато, 8-10 осіб. Я тоді дуже плакав, навіть не просто плакав, а кричав. Чим дужче я голосив, тим голосніше за мене молилася церква. Стихла молитва, я полегшено зітхнув, мовби з мене спав великий тягар, який давив мене донизу 27 довгих років. Мене всі поздоровляли.

Дуже скоро я зрозумів, що мені потрібно хрещення Духом Святим з ознакою інших мов. Тоді я помилково розумів, що слова «хто Духа Христового не має, той і не Його» — стосуються й інших мов. Але це допомогло мені наполегливіше прагнути і шукати хрещення Духом.

Одного разу вночі я стояв на колінах на кухні, у «врем'янци», де жив тоді з сім'єю, і плакав перед Богом. Раптом

я почав надзвичайно голосно говорити іншими мовами. Я мовби з боку слухав себе. Так молився дуже довго. Мене охопила велика радість. Після молитви я відкрив Євангелію, а вона промовляла до мене так, як ніколи раніше. Моя дружина, ясна річ, прокинулася від того шуму і сказала:

— Гена, як ти тепер можеш сумніватися, ти таке пережив.

— Так, я вже не сумніваюся, — відповів я.

Після навернення до Ісуса я зрозумів, що повинен просити прощення у батьків, дружини, родичів, сусідів. Мені було нелегко те зробити. Але я знімав шапку, готовий був ставати на коліна і плакати, аби тільки мені пробачили. Я тоді розумів, що мені Бог не простить, якщо мені не простять люди. Сусід, як молотком, вдарив мене словами, що не простить, але я продовжував благувати, і врешті він сказав бажане: «Прощаю». Ми з ним були вороги, билися раніше навкулачки.

Потім разом зі своєю дружиною, як закономірний підсумок пережитого, я прийняв святе водне хрещення в річці Хорол.

Молодий брат зі Львова Володя Бобик подарував мені Новий Заповіт в гарній твердій обкладинці зі словами, що, може, буду проповідувати. Я тоді сказав йому, що він жартує. Але дуже скоро почав проповідувати. Також почав співати в церкві під власний

акомпанемент гітари не тільки відомі християнські пісні, але й власні, на свою музику і слова. Хоч я не маю музичної освіти, але моя душа заспівала і заговорила римами.

Геннадій Андросов з дружиною та дітьми.

Тоді я думав, що люди потоком підуть у церкви, бо скрізь вільно почала лунати проповідь Євангелії. Я думав: потрібно бути дуже нерозумним, щоб, почувши Добру Новину, не спробувати, що це таке (а раптом правда!), і залишитися без Бога і спасіння. Але помилився. До сьогодні багато людей, почувши її, так і залишилися осторонь істини Божої.

Я став працювати робітником — друкарем у Миргородській друкарні (де працюю до цього часу). Це посприяло тому, що я почав писати духовні статті у місцеві світські газети. Потім почав друкувати окремий щомісячний додаток «Криниця» до місцевої

газети «Миргород» (з пропозиції редактора), потім зареєстрував окреме видання під назвою «Жива надія». Ця газета розповсюджується в Полтавській області, а також поштою розсилається практично в усі області України. У мене налагодилася дружня співпраця з радіопровідником пастором Іваном Зінчиком. Останні роки я редагував усі його книжки. Бог вже відкликав брата Зінчика

у вічні оселі. Я дуже вдячний Богові за нього, саме з його благословення була зареєстрована перша християнська газета Полтавщини.

У місцевій церкві мене рукопоклали на диякона. Ще Бог дав мені чудову нагоду щотижня проповідувати по радіо на весь Миргородський район (до речі, запропонував сам керівник радіо).

Продовжується «літо Господне сприятливе», багато

людей, особливо по селах, потребують свідчення про порятунок в Ісусі Христі. Лише з милості Божої я знайшов цей порятунок і хочу, скільки мого життя, кликати інших людей скористатися чудовою нагодою прийти до Ісуса Христа.

*Геннадій АНДРОСОВ,
позаштатний
кореспондент журналу
«Благовісник»*

Христос є відповідь і для Полтавщини

1 грудня 2001 року в Полтаві відбулася звітна конференція об'єднання церков ХВЄ Полтавської області. Знаменно те, що вперше ця зустріч (на відміну від усіх минулих) проходила в новому приміщенні: власному домі молитви! Цей будинок має основний зал площею 320 квадратних метрів і декілька інших підсобних приміщень.

На конференції були присутні 38 делегатів — представників від кожної церкви Полтавщини.

Конференцію розпочав М. М. Мокієнко — перший заступник голови Союзу ХВЄ України. Зокрема, він зазначив, що делегати зібралися не лише для звітування, але й для того, щоб обговорити і вирішити, як продовжувати діло Боже далі. М. М. Мокієнко підкреслив, що діло Боже на Полтавщині потроху робиться.

Обласний пресвітер С. І. Павлусь у своїй доповіді наголосив, що у всьому тому,

що зроблено за цей рік, він вбачає велику милість Божу до Полтавщини. «До цього часу нам допоміг Бог! — сказав брат Степан. — Віримо й сподіваємося, що й надалі Бог допоможе нам виконати все те, що Він призначив нам зробити у Своїй волі!»

На конференції були присутні гості: співоча група з Дніпропетровська «Акорди любові», керівники місії «Христос є відповідь», а також представники християнського видавництва з Олександрії «Езра».

Хотілося б окремо сказати про місію «Христос є відповідь». Вона унікальна тим, що не має постійного місця проживання тут, на землі, всі її працівники, разом з сім'ями живуть у вагончиках на колесах. Ця місія народилася 30 років тому в Америці. На сьогодні вона нараховує 450 членів, які звіщають Євангелію в десяти країнах світу. Директор місії в Україні француз Тері Превост

розповів, що вони вже дев'ять років працюють в Україні. Українська місія на сьогодні нараховує тридцять працівників. І тепер вони приїхали на Полтавщину з наміром пробути тут два роки, щоб послужити всьому Тілу Христовому. Навесні вони планують поставити на площі перед молитовним будинком величезний намет для щоденних євангелізаційних зібрань. А поки що вони просять підтримати їх у молитві. Члени конференції одразу звершили гарячу молитву за працю цієї місії на Полтавщині.

Конференція пройшла у ненапруженій, дружній атмосфері, всі учасники мали нагоду висловити свою думку. Всі робочі питання вирішувалися спільно. Звітували заступники обласного пресвітера і керівники регіонів. Двох братів: Ігоря Пашка і Олега Матвійчука було рукопокладено на служіння євангелістів з правом священнодії.

М. М. Мокієнко завершив конференцію проповіддю на тему: «Вірний Тимофій», в якій докладно висвітлив питання про те, де брати вірних працівників на ниву Божу.

Геннадій Андросов

Адам Кларк працював у магазині тканин. Господар звелів йому розтягувати шовк коли відмірюватиме покупцеві. На це Адам відповів: «Сер, може Ваш шовк і піддається розтягуванню, але моя совість не розтягується». Пізніше Господь використав Адама Кларка для чудового тлумачення Біблії.

Щоб ти знав, як поводитися

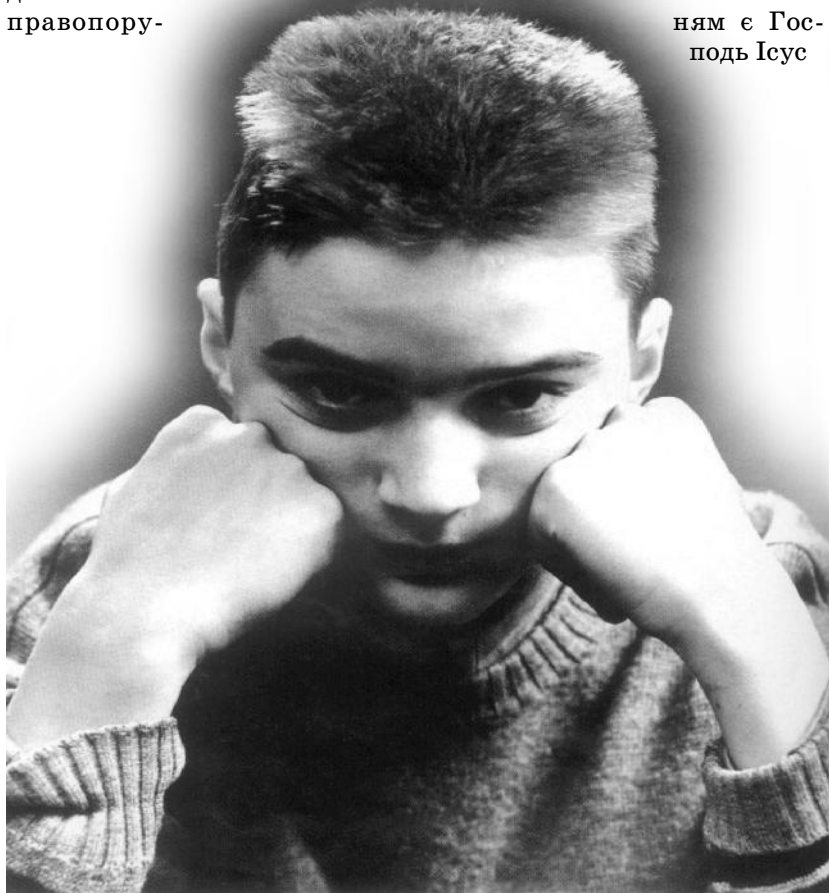
*«А коли я спізнюся, то щоб знав ти, як треба поводитися в Божому домі, що ним є Церква Бога Живого, стовп і підвалина правди»
(Тим. 3:15).*

Юність, молодість — це особливий період життя, це особлива точка відліку, коли молода людина починає усвідомлювати і нести відповідальність за свої слова і вчинки. Перед Ісусом Христом юнак падає на коліна і каже: «Господи, що маю зробити, щоб мати вічне життя?» Господь сказав йому: «Знаєш заповіді, — виконуй їх». Юнак відповів: «Все це я зберіг від свого дитинства»? Ні. «Від юності, молодості своєї», — сказав він. У нього був відлік часу. Давид каже: «Боже, Ти Наставник мій від юнацького віку мого!», «Боже, навчав Ти мене від юнацтва мого, — і аж до тепер я звіщаю про чуда Твої» (Пс. 71:5,17). В іншому псалмі він каже: «Гріхів юності і переступів, Боже мій, не згадуй». Не сказано — «гріхів дитинства», але — «гріхів юності». Про Голіафа засвідчив Саул: «Голіаф — воїн від юності».

У судовій практиці є термін «відповідальність за правопору-

шення неповнолітніх», що передбачає пом'якшувальні обставини щодо «неповнолітніх злочинців». Ми говоримо про точку відліку. Молодість — це вже повноліття, це відповідальність. Молодість — час посіву. Людська мудрість каже: «Якщо ти в молодості посієш звичку, то потім пожнеш характер», «Якщо посієш вітер, то пожнеш бурю», «Посієш думку — пожнеш слово, посієш слово — пожнеш вчинок». Отже, погляньмо, яке у нас насіння і що ми сіємо. Молодість — це, певною мірою, свобода і незалежність. Ісус Христос сказав апостолу Петру: «Петре, коли ти був молодим, то одягався і підперізувався сам, і ходив, куди хотів». Інколи своєю молодістю ми оправдуємо свою бездіяльність. Господь до пророка Єремії сказав: «Не кажи: я молодий». Іншими словами, — не оправдовуй своєї бездіяльності своєю молодістю.

Благословенна молодість, коли її натхненням є Господь Ісус

Христос, Який одного разу сказав, що «молоде вино в нові міхи вливають».

Божа увага особливо повернута до молодої особи. Тією ж мірою увага диявола також повернута до вас. Давид каже: «Господи, в Твоїй книзі всі дні мого життя, коли ще жодного з них не було». Пам'ятайте про це. Бог для вас мав свій план, свої наміри, коли вас ще не було. Але диявол всіляко старається зруйнувати цей план, намір Божий, те, що хоче звершити Господь через молодих людей. Пророк Йоїл говорив про особливий час для молоді, і про це також знає диявол.

Отже, Бог дуже зацікавлений у молодих людях. Повторюю — диявол також. І дуже важливо, як поведе себе у цій ситуації молода людина, на якому боці вона буде.

Брати і сестри! Молода людина повинна визначитися, з ким вона! Трагічно те, що багато молодих людей досі не знають, де вони і з ким вони. Христос сказав однозначно: «Хто не зі мною — той проти мене». «**Бо хто хоче бути світовим приятелем, той ворогом Божим стається**» (Як. 4:4).

Апостол Яків говорить не про вчинок, він говорить про бажання, — «**хто хоче**» — в серці, в думках людини. Бажання ніхто не бачить, це нікому не заважає; але для Бога твоє бажання є виявом твоєї позиції.

Бажання бути другом світу ставить тебе у табір противників Божих. Про що це нам говорить? А ось про що: Бог однаково оцінює нашу думку і наш вчинок. Якщо ми не поставимо чіткого кордону нашим мріям і думкам — то одного разу вони здійсняться в реальному житті. «**Бо з середини, з серця людини виходять злі помисли, перелюб, розпуста, вбивство, крадіж, здривство, злоба...**» (Мр.7:21). Ти повинен визначитися в думках і вчинках — з ким ти? Ми живемо в час, коли грань

між чорним і білим стирається, з'явилося багато сірого, і молодій людині важко зорієнтуватися, а ще важче тому, хто страждає духовним дальтонізмом. «Що є спільного між світлом і темрявою, між Дагоном і ковчегом Божим, між Христом і Веліаром?» «Хто Господній — до мене!» — проголосив Мойсей під час відступництва Ізраїля. Мусив бути поділ між ідолопоклонниками і вірними своєму Богові. З ким ти, молода людина? Для тебе це дуже важливо — визначитися і діяти **від юності як точки відліку**.

Я хотів би в цьому контексті нагадати декілька біблійних історій, які ілюструють вчинки молодих людей. Це уроки життя для нас.

Всім відома історія поєдинку Давида з Голіафом. Цар Саул звернув увагу на цього юнака, запитавши Авеніра: «Чий син цей юнак?», іншими словами: «Хто його батьки?» Це додає авторитету. Кожен наш позитивний вчинок віддзеркалює, чий ми діти, і хто наші батьки. Добрий вчинок додає авторитету нашим батькам, разом з тим — вчинок гріховний є прямим ударом в їхнє обличчя. Ось наступна ілюстрація. Згадаймо історію синів Ілія (1 Цар. 2:17). Про них сказано, що вони Бога не знали і не знали свого обов'язку перед народом. Вони грішили відкрито. Особлива трагічність ситуації полягала в тому, що батько їхній був священиком, а діти своїми вчинками «відвертали народ від жертвоприношення», від служіння Богу, і підкреслено, що «особливо великий був гріх цих молодих людей». Про них можна сказати словами Елігу: «**У молодості помирає душа їх**» (Йов. 36:14). І в церкву ходять, і коліна схиляють, але душі мертві. Це трагедія. Отже, своїми вчинками молода людина підносить або топче добре ім'я своїх батьків.

Розгляньмо ще одну повчальну історію. Історію Овдія (1 Цар. 18 розділ). Одного разу пророк Ілля сказав до нього: «Іди скажи Ахаву, що я тут». Але цей чоловік зауважує: «Гаразд, я піду, а Дух Господній підхопить тебе і забере. Прийде Ахав — і тебе немає. Я буду неправдомовець». І далі він підкреслює дуже важливу рису: «А ти знаєш, що раб твій богобійний **від юності своєї**» (ви пам'ятаєте, що ми говоримо про точку відліку). Автор першої книги царів підкреслює, що Овдій був дуже богобійним. Ніколи не бійтеся сказати, що ви Бога боїтеся. Про це треба говорити. Страх Божий — це справжня окраса юнака і дівчини. Світ виховує молодь бути безстрашною. Покоління моїх ровесників виховувалося бути безстрашними на прикладах П. Морозова, О. Матросова та інших, які «нічого не боялися». А тепер суспільство пожинає плоди такого виховання молодих «безстрашних» людей, які, за словами Христа, «Бога не бояться, і людей не соромляться». **Наша поведінка, наші слова, думки, наші вчинки обумовлюються присутністю або відсутністю в нас Божого страху. «Я Бога боюся від своєї юності»,** — сказав про себе Овдій. Він мав високе становище, був начальником над палацовим господарством і близькою до царя особою. Страх Божий не був йому перешкодою для досягнення кар'єри. Немає нічого гріховного в тому, коли молоді люди стараються досягнути кар'єри в доброму розумінні цього слова. Але є велика небезпека, коли, досягаючи, страх Господній забувають. Страх Божий дав мужність Овдію в час лютих переслідувань, ризикуючи життям, становищем, врятувати сто пророків Господніх. **Страх Божий робить нас безстрашними перед світом.**

Можливо, вам доводиться інколи бачити, як безцеремон-

но поводяться деякі молоді люди, як вони дозволяють собі брутальні слова, нахабну поведінку, нехтуючи загальноприйнятими нормами людської моралі, не кажучи вже про норми євангельські. Виявляється, що це все вони чинять, бо, як говорять сьогодні, «кришу мають». Хтось стоїть за ними, хто дає «сміливість» так робити. Боятися Бога — знати, хто стоїть за вами.

Перегляньмо історію урятування трьох юнаків з огненної печі. Гуркіт музичних інструментів, шум багатотисячного натовпу, заклик і наказ царський: «Того часу, коли ви почуєте голос... всіякого роду музику, падайте й поклоніться золотому бовванові...» (Дан. 3:5). Зазвучали сурми, флейти, роги, бубни — і весь народ, як підкошений, повалився додолу. Але стояли троє юнаків і дивилися прямо перед собою. «Чи навмисне це ви робите, чи це випадковість?» — запитали їх. «Царю, знане, що богам твоїм ми не служимо, а золотому бовванові не будемо вклонятися», — сказали цареві юнаки. Це рішення не прийшло до них, як раптовий вияв особливого героїзму і віри. Воно мало свій початок у їхніх думках, у

їхньому серці. «І поклав Даниїл собі на серце, що він не оскверниться їжею царя та питвом...»

Ми говорили на початку, що наші дії розпочинаються з думок. Думка про вірність Богу у незначному — стриманні від нечистої їжі — призвела до могутнього вияву віри і непохитності перед тисячами людей — і перед лицем вірної смерті.

«Нехай страх Господній буде скарбом твоїм». «Заплата покори і страху Господнього, — це багатство, і слава, й життя». Страх Господній не допустить в твій розум пожадливої думки, не дозволить тобі вести себе не достойно. Страх Божий не дозволить тобі, дорогий юначе, навіть в думках порушувати заповіді Господні, не дозволить тобі, молода дівчино, одягатися так, щоб звабити. Нехай страх Господній займе належне місце скарбу в твоєму серці, адже присутність або відсутність його обумовлює наші вчинки.

«Окраса юнацтва — їхня сила», — читаємо в книзі притовістей Соломонових (Пр. 20:29). Ми живемо у світі, який пропагує культ сили, де

груба фізична сила ставиться понад усе, де сила вважається основною доблестю молодої людини, основною чеснотою. Ідея «суперменства» міцно засіла в розумі молоді, навіть у деяких християн. Кажуть, в кого сила — в того й правда. Ми знаємо біблійного героя Самсона, його надзвичайну силу. А Господь, Який наділив нас силою, говорить, щоб «не хвалився сильний силою своєю». Чому? Тому що є небезпека закінчити життя в жорнах. «Пишу вам, юнаки, бо перемогли ви лукавого; ...бо міцні ви, і Слово Боже в вас пробуває» (1 Ів. 2:14). Є велика різниця між тою, підробленою дияволом, силою, яку він пропонує багатьом людям для досягнення високих вершин, і тою силою, що її пропонує Євангелія. Апостол Павло каже: «Я не соромлюся благовістя Євангелії, тому що воно є сила Божа», а до молодого Тимофія пише: «Не соромся свідчення Господа нашого». Тож нехай саме ця сила допоможе вам, нічим не помітним юнакам і тендітним дівчатам, стати непохитними воїнами Ісуса Христа.

Микола СИНЮК

...ЩОБ БОЖА ЛЮДИНА БУЛА

«...щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тим.3:17).

В своєму житті людина стикається з поняттями, які їй важко зрозуміти. Наприклад, вічність. Як її вмістити в розумі, коли все, що нас оточує, тимчасове? Палаці, фортеці чи прикраси з дорогоцінних металів і каменів руйнуються, втрачають свою міць і блиск, бо не витримують хвиль часу. Живі істоти також мають свій кінець. І часто ми, забуваючи про себе, дуже жалкуємо, якщо хтось з близьких відходить в інший світ.

А як вмістити в розумі безкінечність, коли ми звикли усе міряти відрізками? Лиш інколи, задивляючись в небо, ми отримуємо коротке осяяння, що за зорями є зорі.

А досконалість? Як її збагнути, коли навколо нас багато потворного? А якщо щось і є прекрасне, то тимчасове. Розум часто не хоче називати досконалим те, що руйнує час. Не хоче, але називає. Бо так прагне вічного, безкінечного, прекрасного, довершеного — і мусить себе обманювати. Знаючи про свою земну тимчасовість, намагається створити досконале сам. Так з'являються шедеври в архітектурі, скульптурі, малярстві, поезії — і в інших галузях людської діяльності. Це неперевершені твори — але не вічні.

Люди дуже люблять усе вдосконалювати: речі, побут, стосунки, здібності, навіть себе — свою зовнішність і характер. Вони хочуть бути кращими, ніж є насправді. Вдосконалюють, наближують до довершеності, як вони її розуміють, але часто досягнуте їх не влаштовує. Щира печаль за прекрасним, за досконалим не втихає, а болить щемкіше. І щасливі ті, хто шукає досконалого не в собі, не в людях, а в Бозі.

Виявляється, що бажання бути досконалим — не примха якоїсь вразливої душі, а потреба, закладена самим Богом. Чого б тоді сказав Ісус Христос: «Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний»? Цими словами Він наголосив: це добре, що ви прагнете досконалості, прагніть і далі, але її шукайте в Батька Небесного. Він орієнтир, Він зразок, Він еталон, на який треба рівнятися.

Проте можна сказати, що ніхто Бога не бачив. Як можна рівнятися на того, кого не оглядав — ні його зовнішності, ні якостей? Ми так говоримо у своєму максималізмі і поверховості, ідучи за вимогами власної чуттєвості: дай нам побачити, торкнутися, зважити. Знаючи, що людська особистість триєдина тілом, душею й духом, ми не збагнемо, як вдосконалити ці троє на подобу Божу, коли ми не маємо можливості ні разу на Нього поглянути.

Так, ми не бачили, але ми можемо знати. Бога Отця нам

Д О С К О Н А Л А

виявив Ісус, Син Його — «Муж досконалий», «досконалий навіки». А який Він був — нам відкривають Євангелії, які написані очевидцями, котрі бачили, чули і навіть торкалися Його. Крім того, досконалою особистістю стає не тоді, коли вдосконалить тіло, душу і дух, а тоді, коли душа вибере досконалисть Христову. Бо «тіло звичайне» хоч і створене Богом довершеним, через діло гріха стало вкрай недосконалим. І це виявляється у його хворобах, каліцтві, а потім і смерті. Всі наші намагання його вдосконалити зробить марними старість. Тіло не можна вдосконалити на землі. Воно стане досконалим після воскресіння, коли переміниться в «тіло духовне».

Дух же — найбільш досконала частина нашого ества. Він дається Богом як довершений дар, як частина Самого Бога. До нього людина нічого не може додати. Хіба що звільнити від того тягаря і тієї нечистоти, які ми звалили на нього у своїй гріховності.

Отже, треба вдосконаливати душу. Їй, як середній ланці між тілом і духом, дано право вибрати, кому догоджати — тілу чи духу (у цьому праві вибору нашої душі полягає Господній дар волі). Ну а душа — це наші бажання і почуття, вона може радіти і сумувати, любити і ненавидіти, працювати і лінуватися. Коли душа надає перевагу тілесним пожадливостям, то наповнюється вчинками тіла — і деградує (див. Гал. 5:19). Від цього страждає і тіло, і занечищується дух: «Бо хто сіє для власного тіла, той тління пожне». Корисніше для душі, коли вона розіпне тіло з пожадливостями і похотями, як це роблять ті, хто обрав Ісуса Христа і його досконалисть.

Душа, яка йде за духом, поєднаним з Духом Божим, наповнюється плодом Його: любов'ю, радістю, миром, довготерпінням, добротою, милосердям, вірою, здержливістю і лагідністю. А цей плід Духа — характер досконалого Сина Божого, а через Нього — і самого Отця. Пригадаймо, як Ісус говорить про Себе: «Я тихий і серцем покірливий», «Я пастир добрий», «Я полюбив вас», «Я зберіг заповіді», «Живу Я і ви жити будете» та інші слова, що розкривають особливості душі Спасителя. Всі вони показують нам Сина Божого як досконалу любов, віру, надію, милосердя, вірність, доброту, лагідність, миролюбність, які вічні в ньому, як і Він Сам.

В Нагірній проповіді Ісус говорить про досконалисть, не називаючи її. Він згадає лагідність, яка успадковує землю; милість, яка буде помилувана; сердечну чи-

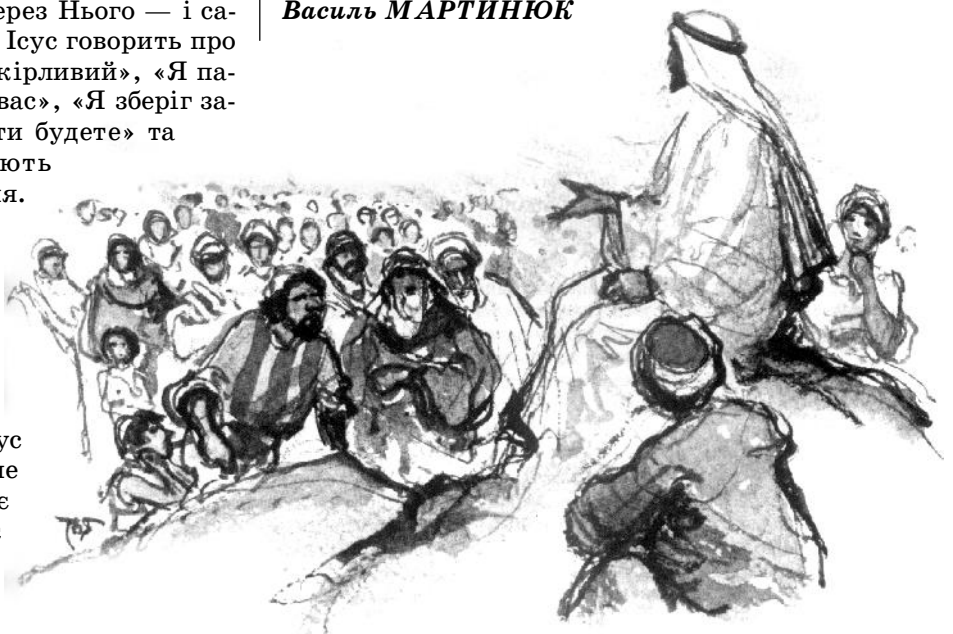
стоту, яка побачить Бога; миролюбність, яка назветься Господньою; правдивість, місце якої у царстві небесному; вірність, яку чекає велика нагорода на небесах. Він порівнює досконалих з сіллю і світлом, які дуже потрібні людям і мають вартість допоки служать їм. З цього можна зробити висновок, що досконалисть — це не самоціль, а засіб, щоб досягнути людей і самого Бога.

В цій же Нагірній проповіді Господь показує, як виявляє себе досконала душа. А виявляє любов'ю навіть до своїх ворогів; миролюбністю, навіть собі на шкоду; чистотою, навіть якщо треба страждати; вірністю, навіть якщо доведеться віддати весь маєток і вмерти. Саме на вірність Ісус випробував юнака, який виконав Закон і був майже бездоганий. Він тоді сказав йому: «Коли хочеш бути досконалим, піди продай добра свої, роздай бідним і йди за Мною». І що ж? Це, виявилось, зробити найважче. І, мабуть, саме здатність жертвувати вказує на міру вдоскоаленості будь-якої душі.

Читаючи Послання, не можна не звернути уваги, що апостоли хотіли «учинити кожному людину досконалою в Христі». Вони невтомно проповідували людям Господа, закликаючи стати подібними до Нього своїм розумом, бажаннями і вчинками. Апостоли писали про досконале освячення, про досконалу дію, про досконалу любов, про досконалий закон волі, про досконалисть в розумі, про досконалисть у слові, про досконалу надію, про досконалу радість — і про все, що відображає досконалисть Господню і сприяє виконанню досконалої волі Божої.

Тож сприймімо слова Ісуса Христа «Будьте досконалі, як Отець ваш Небесний» як наказ особисто нам — і будьмо такими на славу Йому і на спасіння багатьох.

Василь МАРТИНЮК

* * *

З останніх сил пульсує в небі зірка,
Ще мить одна — і зникне назавжди...
І прикро їй, і боляче, і гірко,
Що вже не віднайнуть її слідів.

Не гріє промінь, і не ті вже сили...
Ні, це нічого: смерть їй не страшна —
Вона ж усе, що лиш могла, зробила,
Та вже не усміхнеться їй весна...

Вона ж палала, сяjala, горіла,
З планетами водила хоровод.
Тепер немає їм до неї діла —
Своїх є досить в кожного турбот...

Але чому? Чому ніхто не втішить?
Чому самотня? Скаже хтось чи ні?
Лиш лине в темряві космічна тиша,
І плач зорі їй в унісон бринить...

Нехай мовчать галактики просторі...
Хай під пером чорнішає папір...
Усі ми в цьому світі, наче зорі,
Пульсуємо журбі наперекір.

І шаленіє у безмежжі горе,
І самоти розширюється вир...
Летімо, друже, в небо неозоре,
Щоб серцем приголубить сотні зір...

* * *

*«...забуваючи про те, що позаду, я пори-
ваюся до того, що попереду» (Фил.3:13).*

Все було: страждав, молив і плакав,
Рвався вгору з темряви гріха...
Спрагнений, чекав з небес ознаки...
Мріяв, ненавидів і кохав...

Все було: і радість, і печалі,
Серця біль й благословенний час...
Часом в серці рани залишали
Кортики огуди і образ.

Але завжди знав, що близько, поруч,
Добрий Друг, що зрозуміє все,
Прийде він — і враз розтане горе,
Щастя і розраду принесе...

І Йому — Могутньому, Святому! —
Величальний гімн співа душа...
Через перешкоди йду додому
І прошу: «Ісус! Не залишай!

Ти прости за зради і помилки,
За невдячність, страх, невірство, гнів...

Ти прости, що часто там, де мілко,
Я тону в і сили не просив.

Я Тобі до ніг усе приношу,
Благодать Свою на мене злий!
Вийшов я на башту, на сторожу,
Серце прагне чути голос Твій...

Я перед Тобою як дитина...
Лиш в Тобі любові джерело...
Все життя до Тебе хочу линути,
Полишивши те, що вже було...

Хочу

Хочу правди і щирого слова,
Щоб підступно не били у спину,
Щоб серця пломеніли любов'ю,
Добротою сповнялись невпинно.

Хочу бути у спільній молитві,
Щоб з'єдналося людство у Бозі!
Хочу ласкою друга зігріти,
Як впаде він у повній знеможі...

Хочу дії, вогню і натхнення!
Щоб людей не судили жорстоко...
Хочу линути, як олені спрагли,
До криштальнопрозорих потоків!

«В час останній любов охолоне...» —
Крізь віки лине Слово пророче...
Хай рятує нас Бог і боронить...
Хочу правди і щирості хочу!

* * *

Коли шумлять дерева у гаю,
Коли ледь чутно трави зашепочуть
І соловей мелодію свою
Несе у зоряні глибини ночі,

Коли троянда у росі сія
І розливає пахощі довкола,
Коли завітне гречка у полях
І забринять медовим співом бджоли,

Коли так вабить голубінь небес
Над нивою у золоті врожаю, —
То переконуєш, що є Творець,
Й ім'я Його я щиро прославляю.

Тоді зникають зморшки на чолі,
Тоді втікає із душі тривога:
Красу творіння бачу на землі —
Вона свідкує про величність Бога!

Соляний стовп

«Сонце зійшло над землею,
а Лот прибув до Цоару» (Бут. 19:23).

Поетична сторінка

Тихо сонце за обрій сіда
І спадає на землю туман...
Пастухи заганяють стада...
У долині шумить Йордан...

Десь багаття останнє горить...
Все змовкає у трепетну мить...
Спокій... Ніч... Лиш на схилі гори
Чоловік у зажурі стоїть...

Сивина і у зморшках чоло,
Шепіт вуст і стареча сльоза...
Тихо плаче знеможений Лот,
І здіймає свій зір в небеса.

Він пригадає пам'ятну ніч,
Коли ангел їх вивів разом:
Із сім'єю вони пліч-о-пліч
Залишили гріховний Содом...

Не звертаючи погляд назад,
Він спішив до спасіння свого,
І послушавшись Божих порад,
Швидко йшов в заповітний Сигор.

Ось світанок осяяв весь край...
Лот так довго боровся зі злом...
Кілька кроків — і все: «Прощавай!
Прощавай, горезвісний Содом!»

Тішить душу захоплення щем:
«Все! Врятована люба сім'я!
До мети ми разом дійдем:
Доньки дві і кохана, і я!»

Все — кінець... Озирається Лот:
Доньки дві, а дружини нема —
Лиш поміж палестинських висот
Стовп із солі поважно дріма.

Гіркий стогін зірвався із вуст,
В серці біль від розбитих надій:
«Боже мій! Я до Тебе молось!
Змилостився...Прости... Пожалій...»

Швидше вітру летів до гори,
Де застигла вона назавжди:
«Рідна... Мила!.. Озвись! Говори!
Повернися, від мене не йди!»

Крик душі — невгамований жаль...
У риданнях упав їй до ніг...
Крає думка, гостріша за сталь:
«Не вберіг... Не вберіг.. Не вберіг...»

«О кохана! Пробач, о, пробач,
Що тебе я одну залишив...»—
Крізь віки лине Лотів плач,
Пориваються струни душі...

О Господь! Я благаю Тебе!
Хай Твій Дух мене завжди веде!
Поможи на шляху до небес
Не згубить почуття молоде.

Я до Тебе покликую знов!
У складнім і тривожнім житті
Дай пронести у серці любов,
Зберегти поривання святі...

...Віддвітає тужно полин,
Вітер лине пустелею вдаль...
Лот стоїть на вершині один
І снує неутішно печаль...

Микола САВЧУК

Я народився 20 травня 1983 року
в м. Ізяславі на Хмельниччині. Пізнав
Господа в 9-річному віці через зцілен-
ня від тяжкої хвороби. Нині навчаюся
в Острозькій Академії. Поезія для
мене — це світ душі, вихлюпнутий на
папір, а також вдячність відданого
серця своєму Спасителю.

Відлуння трагедії

Американська осінь

Юрій ВАВРИНЮК

Америка зустріла мене привітно і за-спокійливо. Правда, коли я першого ранку поглянув у вікно готелю, за яким розкинулося курортне містечко Колорадо Спрінгс, то не повірив своїм очам: міста не було видно через густий лапатий сніг. Пізніше мені сказали, що подібне у цю пору було років сто назад. Але холод розіграла зустріч з друзями, що проживали тут, невелика поїздка в гори.

Потім на святковій ноті розпочався семінар, який і був головною метою поїздки. Були зустрічі з християнськими видавцями з Індії, Нігерії, Гонконгу, Венесуели. Був оптимістичний початок і надія на успішне закінчення конференції...

А потім був трагічний вівторок...

Шокуюча новина застала мене в буфеті готелю. Коли я спустився вниз, половина

нашої групи з тривогою скупчилася біля телевізора. Йшла пряма трансляція з Нью-Йорка — горів Всесвітній торговий центр. Тієї хвилини ми ще не усвідомлювали до кінця всього трагізму того, що відбувається. І коли приїхали в Cook Communication, де проходило навчання, я зрозумів — сталося щось жахливе. На обличчях персоналу — розгубленість, розмови у півголосу, навчання та робота не клеїлися.

Об одинадцятій всі зібралися в холі. Відчуття, як ніби присутній на похоронній службі. Коротко повідомили про події того трагічного ранку. Коментарів не було — їх потім довго буде писати історія. Була просто молитва. Вона також проходила якось особливо. Всі стояли розгублені, ніхто не знав, як і про що молитися. Молилися за Америку, за президента і — щоб Бог дав кожному духовне бачення того, що відбувається. Трагедія і молитва згуртували всіх воедино. За американським звичаєм, молилися, міцно взявшись за руки. І ці невеликі купки молитовників уособлювали того ранку всю Америку. Америку, якій кинули в лице рукавичку...

Одна американська газета пізніше скаже: «Всі думали, що нове тисячоліття розпочнеться 1 січня 2001 року. Насправді ж його відлік логічніше було розпочати з 11 вересня...»

Журнал «Благовісник» не є політичним часописом, і я не політичний коментатор. Тому, здавалося б, не варто акцентувати увагу на тих подіях. Але те, що сталося того осіннього дня в Америці, виходить далеко за межі політики чи економіки. Коли уважно проаналізувати ці події, вони набувають більше духовного, аніж політичного змісту. І коли згодом мені довелося подорожувати по Сполучених Штатах, скрізь відчувався відбиток подій 11 вересня — в розмовах, проповідях, програмах телебачення і просто на вулицях. На бензоколонках, біля магазинів, у вікнах будинків привертають увагу три коротких слова: «God bles Amerika!» — «Боже, благослови Америку!»

У хвилину біди всі раптом згадали, що є Бог. Бог, якого серед життєвої суєти та гонитви за багатством і насолодами просто забули.

Через декілька днів в Америці був день молитви та жалоби. Вперше за багато десятиліть з найвищої державної трибуни звучала молитва. Державні мужі зверталися за допомогою до Того, без Кого,

но в усіх штатах країни. Час не дозволив мені побувати в усіх (та чи й взагалі це можливо?), але деякі відвідав. Перед від'їздом багато хто запитував мене про враження від перебування тут. В декількох словах важко висловити свої почуття. Вони різні — від дуже позитивних до негативних. Було відчуття болю, коли слухав про внутрішньо-

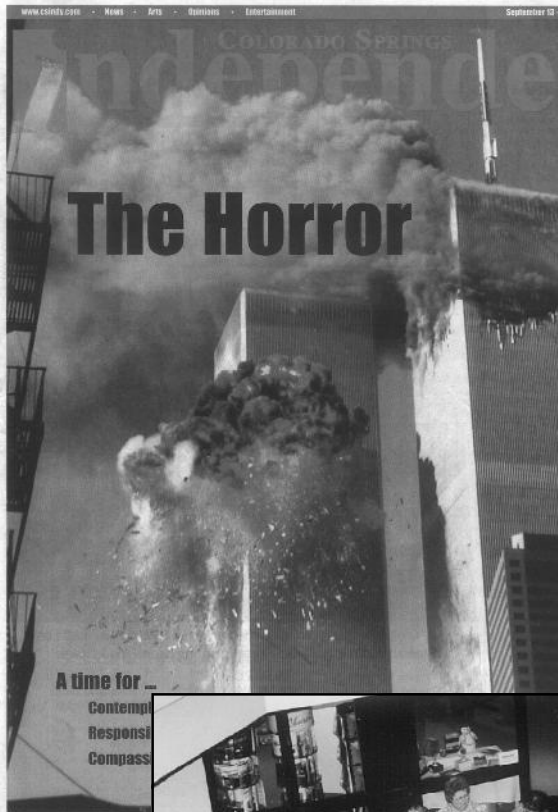

Восени в багатьох церквах Америки християни дякують Богові за врожай. Свято Жнив у церкві «Голос надії», м. Мінеаполіс (Міннесота).

виявляється, не може обійтися навіть найбільш могутня та непохитна держава. Правда, у її непохитності вже з'явилися тріщини...

До останнього часу Сполучені Штати вважалися найбільш благополучною, багатю і перспективною країною. Бог благословляв її. І це не просто гарні слова. Це — правда. Ідеологія, в якій головне місце було віддане Богові, стала фундаментом нової країни ще кілька століть тому. І не дивно, що тисячі українців, росіян та білорусів, ледь відкрилися двері свободи, вирішили назвати Америку другою вітчизною. На сьогодні сотні слов'янських церков розкинулися практич-

церковні проблеми, поділи церков, незгоду між старшими братами, про відхід від чистоти вчення, про те, що молодь стала надто самостійною та неслухняною. Радів, коли на зібраннях бачив і відчував дію Духа Святого, коли серед чужої землі і незрозумілої мови раптом потрапляв у «церкву, як в селі». Співчував тим, кому, незважаючи на багатолітне перебування на американському континенті, сниться українське село і лелека над обійстям. Втішався українською гостинністю друзів, які з непідробленим захопленням показували мені свій достаток і були справді задоволені тим, що вони тут. Різні люди, різні

дійсно служать Йому, Америка не є розчаруванням. Далеко не завжди є правильними слова, які часто доводиться чути: «Мали в Україні духовну працю, були пасторами, служителями, а в Америці сидять на задній лаві». Хто хоче служити Господові, знайде своє місце в праці на Божій ниві. Склався стереотип, що служіння лише за кафедрою. Набагато більше служінь поза нею. І той, хто хоче, знаходить їх. Як правило, ті, хто нічого не робить

Ті два місяці я був у Сполучених Штатах як гість. А в гостях все бачиться поверхово, видно лише вершину айсберга. Так, мені розповідали про проблеми, з якими доводиться боротися і які нерідко перемагають наших співвітчизників. Я розумію, що це серйозні проблеми, коли серед достатку люди більше думають про матеріальне, коли діти рано стають самотійними і батьки втрачають важелі впливу на них, коли відходять від євангельського вчення. Але я зустрічався з такими родинами, де ці проблеми зведені до мінімуму. Не тому, що їх там немає, а тому, що використовується найбільш ефективний метод боротьби: піст і молитва. Я чув про американські сім'ї, які є чудовим прикладом святості і чистоти. Так що не варто все звертати на Америку. Як відомо, Лот зберіг святість перед Богом і в Содомі.

Молитва за Америку... Спільне горе об'єднує людей. Дав би Бог, щоб воно об'єднало людей з Самим Богом.

погляди, різні думки. Хтось звинувачує Америку в тому, що вона звабила їхніх дітей, хтось дякує Богові, що вона не дала їм померти з голоду. Єдине, що я чітко усвідомив, це те, про що писав апостол Павло: «...тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28). Можна жити благословенним та святим життям або терпіти невдачі та розчарування як в Україні, так і в Сполучених Штатах. Я зауважив: якщо в наших віруючих, що проживають за океаном, головним орієнтиром життя є бажання служити Богові і якщо вони

в Америці, нічого не робив і в Україні.

Звичайно, я не беруся аналізувати духовну ситуацію в емігрантському середовищі.

Приємно вразило те, що попри всю «матеріалізацію» та американізацію наших співвітчизників, дуже багато є братів та сестер, які щиро вболівають за Україну, за духовну та євангелізаційну роботу в ній, які моляться і жертвують на діло Боже. Є серед молоді немало таких, хто готовий сам поїхати на місіонерську працю. І ми, хто трудиться в Україні, Росії, маємо повне право називати братів і сестер-емігрантів нашими співпрацівниками.

Звичайно, Америка негативно впливає на духовний

Американські атеїсти — проти привселюдних молитов за потерпілих від терактів

Найбільше в США об'єднання атеїстів висловило протест у зв'язку з публічними молитвами і релігійними службами після терористичних атак 11 вересня. Особливе обурення атеїстів викликає участь в молитвах американських політиків.

Представник руху «Американські атеїсти» Рон Беррієр заявив, що богослужіння, які постійно транслюються по телебаченню, а також згадування про Бога, що лунають з вуст президента, і заклики до молитов складають у безбожників враження, що до них ставляться як до «громадян другого сорту». «Невіруючі були приголомшені трагедією не менше, ніж віруючі, — підкреслив Беррієр. — Ми просимо виявляти до нас більше уваги. Людина, яка не має релігійної віри, не перестає від цього бути громадянином країни... Хто хоче молитися — нехай молиться, але ми не хочемо цього, тому що не розуміємо, для чого це потрібно».

стан. Тому так важливо для віруючих не втратити духовну силу не лише в гоніннях, але і в свободі. Чи стане слов'янська еміграція сіллю для американського суспільства, покаже час. І він вже настав — коли, як не зараз, ми повинні показати приклад покорі і каяття перед Богом? Зробити те, що ніяк не може зробити Америка.

Опам'ятавшись, країна продовжує жити. Відійшовши від шоку, люди повернулися до звичних справ. Але в повітрі залишилося висіти риторичне запитання: «Чи зрозуміє Америка справжню суть того, що сталося? Чи зробить правильні висновки?» Статистика свідчить, що після терактів у Нью-Йорку та Вашингтоні різко піднялася кількість відвідувачів у церквах. Так, це позитивний фактор. Біда змусила людей зупинитися і подумати про питання більш важливі, аніж бізнес чи відпочинок у найближчі вихідні. Але Бог хоче покаяння — щирого і не-підробного. Чи є воно сьогодні? Скорше всього, що ні...

Свої роздуми я назвав «Американська осінь». Це не моя фраза, я прочитав її на першій сторінці американської газети. Кольорова на всю полосу фотографія. На ній — величезна купа гарбузів і маленьке хлопчечя серед них. Підпис на півсторінки — «Американська осінь» — набуває зловіщо-пророчого змісту. Справа в тому, що Америка, незважаючи на те, що в Манхетені ще й досі розбирають руїни хмарочосів, в Афганістані палахкотить війна, а через пошту транспортуються бацили

«сибірки», продовжує бенкет серед чуми. Америка готується до Хеловіну — свята, що вже стало загальнонаціональним і не менш популярним, аніж Різдво. Якщо коротко, то це свято нечистої сили. Головним атрибутом його є гарбуз із вирізаними в ньому очима та ротом. Всередину вставляється електролампочка. Мільйони таких гарбузів — справжніх та штучних — заповнили всі магазини і навіть площі перед магазинами. Цілі відділи спеціалізуються на супутніх товарах Хеловіну. Маски демонів, відьом, привидів, зображень смерті, людських черепів та скелетів швидко перекочують з прилавків у житлові будинки, виглядають з вікон. Перед багатьма будинками, по газонах, що перетворилися на цвинтарі, розгулюють чорти та привиди, висять на

Віруючі Криму виступають проти святкування Хеловіну

Міжконфесійна рада Криму «Мир — дар Божий» виступила із заявою про те, що свято Хеловін, яке відзначають 31 жовтня в багатьох англословних країнах, «є однією з форм проведення сатинського шабашу».

У зв'язку з тим, що в багатьох навчальних закладах Криму почастішали випадки святкування Хеловіну в межах ознайомлення з культурою англословних країн, Міжконфесійна рада Криму стверджує, що участь в подібних «святках» є «духовно небезпечною для будь-якої людини». Міжконфесійна рада закликала міністерства освіти України і Криму, керівників освітніх закладів, педагогів і батьків утримуватися від проведення хеловіну, а органи внутрішніх справ — «використати всі можливі заходи, щоб забезпечити правопорядок на християнських кладовищах», тому що «в цей час можуть відбутися акції вандалізму і наруги над могилами».

На написи: «Боже, благослови Америку!» тепер можна натрапити чи не на кожному перехресті. Але як благословити, коли на сусідній вулиці шкірять зуби «служки» іншого бога?.. Чи може Господь ввійти в дім, господарі якого ось так «оригінально» прикрасили своє обійстя?

їники і скалять зуби гарбузи...

Я залишав Сполучені Штати 31 жовтня — якраз на Хеловін. В пам'яті ще спливали фрагменти телепередач — день пам'яті та жалоби, пісня-молитва з проханням благословити країну, проповідь сивочолого патріарха Білі Грема в присутності усіх живих на сьогодні президентів. Згадалися купки людей, що міцно взялися за руки в жалобній молитві. Але ці спогади переривали картини, що пропливали у вікні автомобіля — гарбузи, скелети та відьми, які вже не стояли, а розгулювали вулицями міста. Стояли перед очима діти, які в оджах чортів та привидів ходили від хати до хати, вітаючи усіх з Хеловіном. А позаду них, щасливо посміхаючись, милуючись витівками дітей, йшли їхні батьки...

Біблія каже: «Посієш вітер — пожнеш бурю». В Америці зараз осінь. Країна збирає те, що сіяла. Тому чи варто дивуватися тим подіям, які здригнули цілий світ? Хочеться, так хочеться вірити, що вони не є покаранням Божим, а попередженням. Чи зрозуміє це Америка? Чи чекати нових катастроф?

«Боже, благослови Америку!» Якщо навіть вона і не варта цього...

P.S. Після одного з богослужінь в емігрантській церкві до мене підійшов молодий брат і запитав: «Чому ви допускаєте до друку такі статті, в яких ганите Америку, мовляв, вона хвора, в ній багато чого поганого і тому подібне? («Свобода гріха», «Благовісник», № 1,2000). За те, що вона дає вам долари, без яких ви пропали б?» Ні, Америка не дає нам долари.

Якщо хто і дає, то не Америка, а наші колишні співвітчизники. Не думаю, що ми без тих доларів пропали б, хоча допомога досить суттєва. Але це не означає, що ми повинні за те писати Америці оди і розсипати похвалу. Тим, хто залишився в Україні, не байдужа доля країни, що стала рідною для сотень тисяч наших земляків. І коли бачимо, що ця держава хвора, було б злочином казати, що це не так. 11 вересня прорвало налив на хворому тілі Сполучених Штатів. Цей біль відлунює і в наших серцях. Хворого потрібно лікувати, а не втішати лицемірно-оптимістичним: «Все о'кей!» Для нас, християн, це означає підняти голос молитви і просити Божої милості і Божого заступництва. Просити, щоб Господь дав Америці прозріння, щоб вона почула голос Того, Який не лише благословляє, але й судить. «Ти кажеш: Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого. А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий! Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перочищеного, щоб збагатитися, і білу одежу, щоб зодягтися, і щоб ганьба нагоди твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити. Кого Я люблю, тому докоряю й караю того. Будь же ревний і покайся!» (Об. 3:17-19). ■

Релігійність американців останнім часом зростає

Релігійність громадян США значно активізувалася після терористичних атак 11 вересня. Такі висновки зробили американські соціологи зі служби Геллапа.

Під час опитування, що проводилося 21-22 вересня, 64% американців заявили, що релігія має дуже важливе значення в їхньому житті. Таким чином, відсоток релігійних американців вперше перевищив цифри 1965 року. Тоді таку відповідь про місце релігії і віри в їхньому житті дали 60% опитаних.

Соціологи також виявили, що 47% жителів Сполучених Штатів за тиждень, який минув після трагедії 11 вересня, побували в церкві або синагозі. Раніше тільки 41% американців регулярно відвідували молитовні будинки.

Порушуючи федеральне законодавство, губернатор Техасу виступив на захист молитви в школі.

Губернатор Техасу (США) Рік Перрі заявив 22 жовтня, що «в цей кризовий момент історії» він не бачить проблеми у зв'язку з порушенням заборони на молитви в школі, яку прийняв Верховний суд США. Як повідомила газета «Даллас Ньюс», губернатор підтримав рішення запросити на відкриття шкільного зібрання у східному Техасі протестантського служителя, щоб розпочати зібрання з молитви.

«Кожен раз, коли ви потрапляєте у кризову ситуацію, незалежно від того, стосується вона вашого осо-

бистого життя чи життя всієї країни, як сьогодні у нас, звернення до Всевишнього — це нормальний акт», — заявив Рік Перрі в одній зі шкіл штату. Техаські правозахисники у зв'язку з цим висловили протест, називаючи захист молитви в школі правопорушенням, що ігнорує чітке визначення Верховного суду, яке забороняє подібні дії. «Дійсно, настав час в'яснити, що ми можемо, і чого не можемо, — відповів губернатор. — Я думаю, що серйозну стурбованість людей викликає та обставина, що їхнє право вимовити слова молитви — незалежно від того, чи вони християни, чи мусульмани, чи юдеї, — ставиться під сумнів дуже незначною меншістю».

Бог шукає друзів і вимагає любові. Диявол шукає рабів і вимагає слухняності. Рабіндранат Тагор

Світло і тіні ісламу

तृहृश्वषठकृजसलदहृरदहबषकनबवलसषम

Чедовго світ радів закінченню політики «холодної» війни, тому що вона з політичної сфери перейшла в релігійну. Це стає очевидним, коли звернемо увагу на світові події. Іслам і нафта, іслам і близькосхідна криза, іслам і палестинська проблема, іслам і ірано-іракська війна, іслам і Афганістан, іслам і тероризм, іслам і східна деспотія, іслам і... ще багато інших словосполучень з цим словом ми чуємо. Можливо, зовсім не в самому ісламі, а в тому, що йде за «і», полягає таємниця «ісламського буму»?

Ця релігія за чотирнадцять століть стала частиною буття мільйонів людей. Для них вона — тип мислення і вчинків, надія на справедливість в цьому світі і сподівання на нагороду в житті майбутньому. Тепер мусульманські общини переживають розквіт і вперше в своїй історії іслам стає релігією значної частини населення в країнах Заходу і Америки, особливо Франції (2 млн. осіб), Німеччини (2 млн.), Великої Британії (2 млн.), Канади (500 тис.), США (близько 5 млн.). Події останніх років — людиноненависницькі теракти в Москві, Нью-Йорку, американських посольствах, авіакатастрофи — все це представляє ісламську тему в чорних барвах. А наступні десятиліття можуть бути ще більш значними, бо події на Близькому Сході радикально змінюють наш світ, наближаючи його до кульмінаційного моменту. Терористи в мусульманських країнах прикриваються релігійними гаслами, видаючи себе за «воїнів Алла-

Мабуть, немає жодної людини, яка б не чула про мусульман та про події, що відбуваються у регіонах поширення ісламу, особливо в наші дні, коли це поняття пов'язане з міжнародним тероризмом.

«Відродження ісламу», «ісламський бум», «ісламський екстремізм» — вислови, що стали звичними, широко вживаються всіма засобами інформації. Іслам тепер викликає особливу цікавість.

Тому не випадково наш журнал приділяє увагу цій темі. Хто ж такі мусульмани, у що вони вірять, наскільки їхня віра є «екстремістською» і чи справді Бен Ладен уособлює «правовірного мусульманина»? Надіємося, цей короткий огляд допоможе нам, християнам, правильно зрозуміти ситуацію, що склалася на початку третього тисячоліття навколо ісламу.

ха». І, незважаючи на те, що іслам — релігія поміркованості, що її принципи можуть стосуватися всіх людей, незалежно від раси або національності, що іслам — релігія, яка визнає разом з Кораном Тору і Біблію як істинну мову Бога, звернену до всіх народів, терористичні злочини проти людства, вчинені ісламськими екстремістами, формують уявлення про іслам як релігію, що проповідує насилля, святенництво і ненависть.

Іслам наднаціональний, одна з трьох світових релігій, які виникли на суворих і безмовних просторах близькосхідних пустель. Юдаїзм, християнство, іслам — тісно взаємопов'язані, тому що прославляють одного й того ж Бога. Всі вони проголошують, що походять від Авраама, друга Бога, але ось уже кілька тисячоліть безперестанку сперечаються.

З погляду історії, іслам є наймолодшою з трьох релігій, але мусульмани переконані, що їхня віра виникла найраніше і лежить в основі як юдаїзму, так і християнства.

Виникнення та поширення ісламу

Ісламський рух в Західній Аравії виник у VII ст. Він проголосив себе відновленою вірою патріарха Авраама: «Ми віримо в Бога і в те, що було нам послане і послане Аврааму, і Ізмаїлу, і Ісааку, і Якову, і Колінам, і в те, що було дароване Мойсею і Ісусу, і пророкам від їхнього Господа...» (Коран, 3:85).

Ще в VI ст. у Південній Аравії поширився рух ханіфів, пророків-проповідників, які

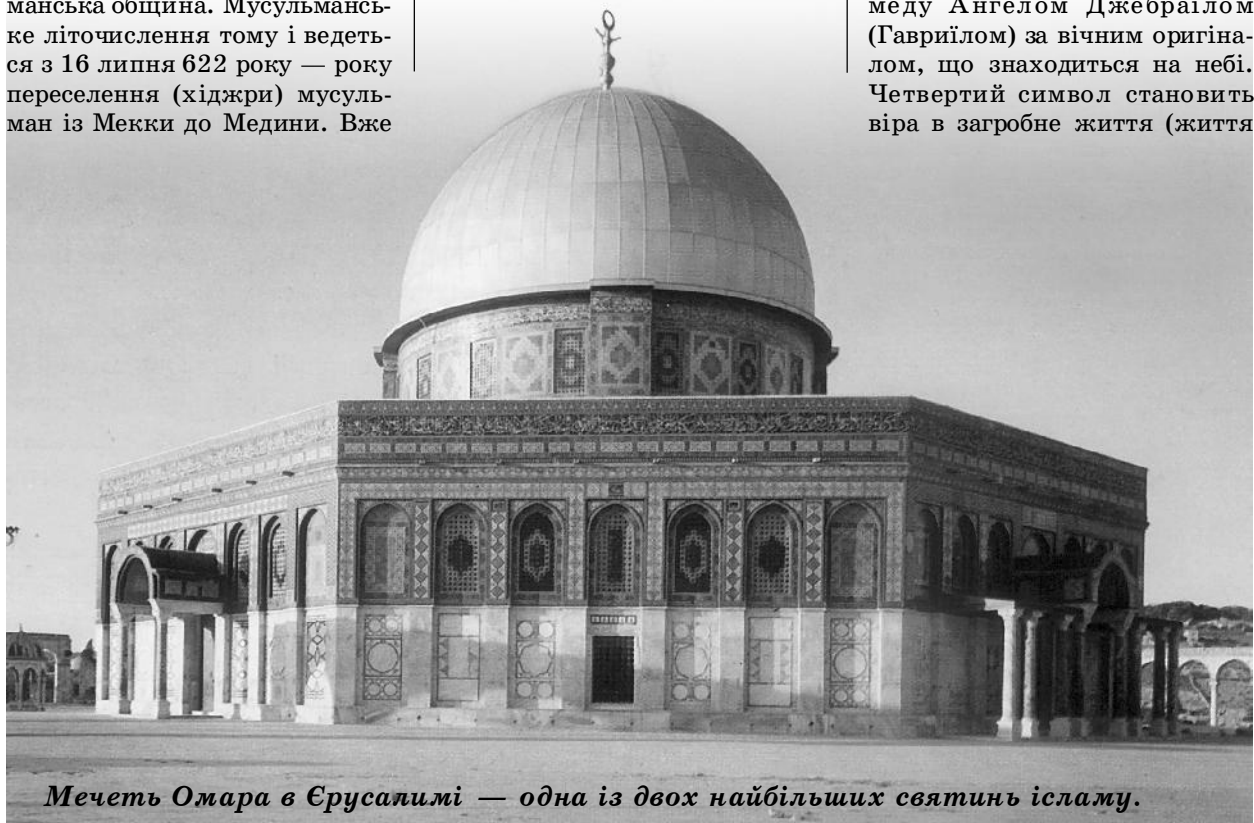
закликали відмовитись від язичництва на користь єдиного Бога, але проповідь жодного з них не мала успіху. VII століття — це час економічного занепаду найбільших міст Аравії — Мекки і Медини, як в результаті зміни традиційних шляхів торгівлі, так і внаслідок постійних набігів сусідніх племен. Тому на початку VII ст. перед арабами виникла необхідність об'єднатися. Близько 610 року один з мекканських ханіфів — Мухаммад (Могаммад, Магомет, 570-632 рр.), оголосивши себе посланцем Бога, почав виступати як релігійний проповідник, закликаючи всіх арабів звернутися до єдиного Бога Аллаха, щоденно молитися Йому, дотримуватись посту та допомагати бідним. Знать Мекки його не підтримала. Тоді в 622 році Мухаммад з групою ханіфів пішов до Медини, де його проповідь віри в єдиного Бога знайшла широкий відгук, і тут була створена перша мусульманська община. Мусульманське літочислення тому і ведеться з 16 липня 622 року — року переселення (хіджри) мусульман із Мекки до Медини. Вже

в 630 році знать Мекки приймає нове вчення, а протягом VII-XII ст. іслам прийняли як завойовані арабами території (Закавказзя, Месопотамія, Сирія, Єгипет, Персія), так і незалежні держави (Судан, Камерун, Малі). Процес ісламізації негритянської Африки триває і в наш час.

Основні твердження ісламу

Тепер бути мусульманином (послідовником ісламу) уже не означає бути арабом. Ця релігія стала наднаціональною. Слово «мусульманин» перекладається як «вірний», а «іслам» — «покірність; той, хто підкоряється». Найбільші пророки мусульман — Адам, Ной (Нух), Авраам (Ібрахим), Мойсей (Муса), Ісус (Іса) і Мухаммад. Головним серед них вважається пророк Мухаммад — заступник за відданих Богу віруючих у день страшного суду, заступник за мусульман перед Аллахом. Головний символ віри

ісламу складається із двох тверджень: «Немає Бога, крім Аллаха, і Мухаммад — пророк Його». Обидва ці твердження мусульмани приймають так: насправді є тільки один Бог і тільки одна віра в єдиного Всемогутнього Бога — Найвищого Владика, Творця і Будівничого Всесвіту, і об'явлення, послане Ним арабському пророку Мухаммаду, — є істинним, закінченим і досконалим, яке повністю усуває всі раніше Богом дані об'явлення в юдаїзмі і християнстві. Тому обов'язок мусульман — закликати інших навернутися на Прямий Шлях. Третій символ ісламу — віра в передвічність Корану (в перекладі з арабської означає «читати»). Коран поділений на 114 глав (сур). Мусульмани вірять, що посланні пророку протягом 23 років священні слова арабського тексту Корану перебувають незмінними. Тому що, згідно ісламської традиції, Коран був прочитаний Пророку Мухаммеду Ангелом Джебраїлом (Гавриїлом) за вічним оригіналом, що знаходиться на небі. Четвертий символ становить віра в загробне життя (життя

Мечеть Омара в Єрусалимі — одна із двох найбільших святинь ісламу.

після смерті, в безсмертя душі, страшний суд тощо).

Іслам є релігією закону і не визнає ніяких принципових розбіжностей між релігійним і світським, всі речі розглядаються ним як ті, що підпадають під Божественне законодавство. Мусульмани часто кажуть: людство не має прав, у нього є тільки обов'язки, які треба приймати добровільно. Іслам забороняє зображення живих істот, що «можуть конкурувати з Богом». Церемонії хрещення в ісламі немає. День спокою — п'ятниця, і тільки полуденна молитва в цей день (салат аль-джамма) є загальнообов'язкова для всіх мусульман. Суттєвою особливістю мусульманського богослужіння є відсутність в ньому музичного супроводу і хорового співу. На основі Корану і Сунни (мусульманських священних передань про життя пророка Мухаммеда) богослови розробили юридично-правові норми, принципи і правила, які називаються шаріатом («ясний шлях»). Виконувати їх означає вести праведне життя, і це приводить мусульман до раю. Не існує однієї, загальної для всіх мусульман книги, яка викладає норми шаріату. В кожній країні, де є мусульмани, поширюються по декілька шаріатських інструкцій.

Іслам визнає наявність противників Божих — демонів і їхнього глави Шайтана (або Ібліса). Після смерті два ангели смерті направляють душі людей до раю або пекла. Суттєвою особливістю ісламського вчення про вічне життя є ідея про те, що страждання в пеклі будуть вічними тільки для іновірців. Мусульмани рано чи пізно переходять з пекла до раю. Крім того, в ісламі немає вчення про Месію, з при-

ходом якого настане кінець світу.

Ісус

Мусульмани вважають, що Ісус один з найбільших пророків, чудотворець. Але Коран завжди заперечував християнське уявлення про Нього як Бога і Сина Божого. Мусульмани вірять у непорочне зачаття, вважають Його за чудо Боже, але Бога не називають Батьком цього дивного Дитяти: в Бога немає товаришів або ж сімейства. Коран твердить, що Ісус не був убитий, а це означає, що Бог спас Його від розп'яття і возніс на Небо до Себе (Коран, 4:156). Вважають, що служіння Ісуса не полягає в принесенні Себе в жертву ради викуплення людей від гріхів, бо кожна людина буде судитися за свої дії і ніхто не може нести на собі гріхів іншого.

Бог випробовує Авраама: Ісаак чи Ізмаїл?

Згідно Корану, Адам і Хайва (Єва) після гріхопадіння змушенні були залишити рай, і таким чином Бог прирік їх на скорботне життя. Вони втратили Його і один одного. Але Бог їх не залишив. Він постійно спостерігав за ними, очікуючи, коли повернуться до Нього. Коли вони покаялися, Бог їм простив, і вони знову зішлись разом на рівнині Арафат.

Ібрахім (Авраам) вірив в Єдиного Бога. Він жив з жінкою Саррою і другою жінкою — єгиптянкою Агар, яка народила йому сина Ізмаїла. Історія про принесення в жертву Ібрахімом свого сина, про яку розповідається в Корані, значно відрізняється від біблійної (1 М. 22:1-14). Одного разу Ібрахіму приснився сон, що Бог побажав Собі в жертву сина його, Ізмаїла. Він про цей сон розповів Ізмаїлу,

який погодився з тим, що батьку треба виконати волю Божу. Передання деталізує, драматизує ці події. Волю Божу Ібрахім виконав, і Бог в останню мить зупинив його руку, і сказав, що він витримав випробування (Коран, 37:105). Нагородою Ібрахіма було те, що його жінка Сарра нарешті народила йому сина Ісаака (Коран, 37:112,113). Потім сім'я патріарха розділилася, а згодом — знову зішлася, і Ібрахім разом з Ізмаїлом побудував святилище, нині відоме як Кааба («Куб», висотою до 15 м). Тут і поховані Ізмаїл і Агар. Сам Ібрахім і його сім'я поховані в Хевроні.

Релігійна практика ісламу

Вона стоїть на п'яти стовпах (обов'язках мусульманина), а саме: шахада (свідчення, сповідання віри); салат (п'ятиразова щоденна індивідуальна молитва («намаз», Коран, 20:130); закят («очищення», благодійництво, релігійний податок — 2.5 %); саум — 30-денний піст (ураза) у священному місяці рамазан, під час якого не можна їсти і пити від сходу до заходу сонця; за постом настає триденне свято закінчення посту (ураза-байрам), а через 70 днів після закінчення урази відзначається чотириденне свято жертвоприношень (курбан-байрам); хадж (паломництво до Мекки — коліски ісламу, поклоніння «святим місцям» — мазарам). До речі, кожний дорослий, матеріально забезпечений мусульманин повинен хоч би раз в житті здійснити паломництво. Не мусульманину вхід до Мекки заборонений. Церемонії хрещення в ісламі немає. Уряд Саудівської Аравії щорічно виділяє 300 млн. доларів на потреби Міністерства паломництва. Одночасно в ме-

четі Кааби може перебувати 75000 чоловік.

Джихад

Це дуже важливе поняття ісламу і вважається шостим стовпом віри. Більшість немусульман думають, що джихад — перш за все ведення воєнних дій з єдиною метою: на повернення інших народів до ісламу. Але це твердження суперечить його принципам, в основі яких лежить захист індивідуальної свободи, «священна війна проти зла в собі» (так званий «великий» джихад, або «джихад серця» — боротьба з власними поганими нахилами). Саме про нього і говорив Мухаммад. Середньовіччя — це постійні міжусобиці, міжплеменні війни, і як наслідок, для мусульман було вироблено багато правил війни і поводження з полоненими — так звані правила джихаду. Джихад ніколи не проводився з метою націоналізму, тиранії або загарбання території, але завжди мав чисто оборонні дії і закінчувався з першим проханням противника про мир. По-друге, той факт, що ті чи інші правителі, які оголошували себе мусульманами, чинили незрозуміле, а іноді жорстоке, людиноненависницьке, зовсім не дає нам права засуджувати іслам взагалі, бо ж нерозумно, наприклад, судити про християнство за тими жорстокостями, які чинив такий правитель християнської країни, як Гітлер. Справжній ісламський джихад завжди наполягає на тому, що вбивство, пригноблення в ім'я релігії — небезпечна помилка. Людей ні в якому випадку не можна примусово схилити до того, в що вони не вірять. Принцип джихаду — боротьба проти тиранії і гніту, встановлення справжнього і надійного миру, проголошення свободи і справедливості.

Слово «джихад» дослівно означає «старанність, ревність» і в духовному розумінні знаменує собою постійну боротьбу проти гріха в усіх його проявах. Одне із значень слова «іслам» — мир. Вітання, яким користуються всі мусульмани, зустрічаючись один з одним, арабською звучить як «ас-сам алейкум», — «нехай буде мир з вами». Жодний справжній мусульманин не висловиться добре про війну і загарбання земель. Коли таке відбувається — це називається тиранією. Мусульмани вірять, що там, де керує тиран, миру немає навіть якщо не ведуться бойові дії. Іслам не може примиритися зі злом, і в цьому випадку воєнний джихад, напевно, єдинна відповідь. Зрозуміло, що джихад не означає будь-яку війну з участю близькосхідних солдат, які можуть бути навіть марксистами чи приватними охоронцями і не мати нічого спільного зі стражданнями на славу Аллаха. Багато війн взагалі неможливо пов'язати з основами ісламу. Джихад оголошується тільки тоді, коли є потреба виступити на захист віри Аллаха, а не на загарбання в ім'я Його; визріла потреба звільнення від тиранії; з'являється духовний вождь, який покликаний відновити справедливість.

Джихад ведеться до того часу, доки противник не складе зброю. Під час бойових дій забороняється робити зло жінкам, дітям, старцям і хворим, а також ламати дерева і шкодити селянським угіддям. Тепер же гасло джихаду часто використовується для мобілізації людей на здійснення конкретних завдань політики, економіки, освіти. Під ним роблять насилля, що проявляється у захопленні літаків, заручників, різних терористичних атаках. Гасла ісламської

солідарності також використовуються деякими мусульманськими державами для втручання у внутрішні справи інших країн під виглядом захисту мусульманських меншин. Мова йде про надання зброї, про фінансову підтримку діяльності ісламських неурядових релігійно-політичних організацій, що виступають із сепаратистськими гаслами. Сотні тисяч дітей у деяких країнах поширення ісламу не бачили в своєму житті нічого, крім війни. Ці юні мусульмани з дитинства привчилися до зброї. Але нас, християн, не повинно ніколи залишати надія, що їх очікує мирне і благополучне майбутнє.

Напрямки та течії в ісламі

На Сході проживають послідовники трьох найбільших напрямків в ісламі — суніти, шиїти, хариджити, які також діляться на численні течії, секти, підсекти, ордени і т. і.

Уже через три десятиліття після смерті Мухаммеда мусульманська община розколотась на три нерівні частини. Ортодоксальним напрямом в ісламі є сунізм. Суніти — переважна більшість мусульман світу — вважають, що як і Коран, Суна («звичай») також є джерелом релігійно-правової основи ісламу. Суна — це збірник мусульманських священних переказів про діяльність пророка Мухаммада. Сунізм поділяється на чотири основні напрямки — мазхаби (школи), у лоні яких особливо слід виділити вже згаданий вахабізм — «протестантський» рух у сунізмі, що виник в середині XVIII ст. і сьогодні проповідує найсуворіше дотримання єдинобожжя, відмову від поклоніння святим особам та святим місцям, очищення ісламу від пізніших нашарувань і но-

вовведень. Ваххабіти вважають, що між Богом і людьми не повинно бути жодних посередників, тому вони відмовились від духовенства.

Інший важливий напрям ісламу — шиїзм. В догматичному плані він відрізняється від сунізму не стільки за сутністю, скільки за складом шиїтської Суні — інші перекази, інші їх тлумачення. Якщо Сунна сунітів прославляє тільки Мухаммеда, то Сунна шиїтів поряд з ним прославляє також халіфа («наступника», «заступника») Алі. Вони, на відміну від сунітів, вірять у прихід Месії на землю. Крім того, не погоджуються з сунітським вченням про визначеність долі на землі для кожної людини. Шиїти також найбільш войовничі, революційні, зачинателі багатьох повстань і громадянських війн, вони фанатичні і схильні до тероризму. До найбільш численних шиїтських течій ісламу належать імамітські, ісмаїлітські, зейдиські релігійні організації.

Хариджизм — третя течія в ісламі, що виникла раніше шиїзму, в середині VII сторіччя. Відповідно до хариджитського вчення, халіф, тобто наступник пророка Мухаммеда, повинен отримувати владу від громади мусульман тільки через вибори. Халіфом-імамом може бути будь-який повноправний член громади, який добре знає догми ісламу і поєднує віру з конкретними справами, захищає свою спільноту.

Ісламський екстремізм

За останні 30-25 років лице ісламського екстремізму змінилося, його акції з місцевих стали міжнародними. Тепер діють не малі групи, а загони своєрідних ополчень. Раніше вони виступали проти іноземних окупантів, а тепер тероризують своє мусульманське на-

селення. Релігійна мотивація їхньої діяльності відійшла на другий план, давши місце політичній. Екстремісти привертають людей своїми гаслами і втримують їх біля себе за допомогою страху. Вони нападають на своїх братів по вірі, які не поділяють їхніх устремлень. Немусульмани, вважають екстремісти, — це вороги Бога, які хочуть знищити іслам.

Мета екстремістів — встановити ісламське теократичне правління. Хоча ні Коран, ні Мухаммад не визначали типу політичної влади в суспільстві. Ісламські терористи претендують на одноособове право інтерпретувати її як теократію, називаючи теперішню систему управління в країнах ісламу світською, стверджують, що вона заснована на західних, а не на ісламських законах.

Фактори, що вплинули на екстремістський рух:

1. Підтримка з боку держави. У 50-их роках в Єгипті розпочався курс на встановлення «арабської єдності» (панарабізм). Саудівська Аравія пішла ще далі — проголосила своїм курсом «панісламізм», захист ісламу. Крім того, боротьба арабських країн за незалежність створювала сприятливі умови для піднесення рухів, які виступали на захист цінностей ісламу, а також і чисто екстремістських ісламських рухів у Лівії, Ірані. Завдяки цьому екстремістська течія в ісламі «Брати-мусульмани» (заснована в 1928 році), вийшовши за межі Єгипту, почала набирати міжнародних масштабів. Послугами екстремістів користувалися держави, які їх фінансували, коли намагалися помститися своїм опонентам на міжнародній арені.

2. Прихід до влади Хомейні

в Ірані в лютому 1979 року і проголошення там теократичного режиму, війна в Афганістані (1979-1989 рр.).

3. Протистояння Сходу і Заходу, хрестові походи, колоніальне панування Англії і Франції над країнами ісламу. Мусульмани вважають, що вестернізація розкладає іслам. Тому Захід вони сприймають як ворога, і екстремісти цим користуються.

Іслам на початку XXI ст.

Тепер найбільші мусульманські общини існують в Африці, на Середньому Сході, в Центральній, Південній і Південно-Східній Азії. Ісламський світ складається головним чином із арабів, турків та іранців. Іслам — це основна релігія в 43 країнах і землях, понад 10% в 31 країні і понад 1% ще в 49. Приріст 2.9%, що значно вищий загального приросту у світі, підняв іслам з 12.4% світового населення в 1900 році до 19.6% в 1993 році і 21.5% в 2000 році (християн — 32.8%, послідовників індуїзму — 14.1%, буддизму — 11.7%, а юдеїв — 0.25%). На ріст чисельності мусульман в основному впливає велика народжуваність, а також навернення в Африці, Індонезії. Ріст в Америці, Європі, Тихоокеанському регіоні в основному пов'язаний з імміграцією. З 25-ти держав світу, які мають найвищий приріст населення, в 11 більшість складають мусульмани. В усьому світі мусульман — понад 1035 млн. чоловік. На сьогодні ми маємо 408 різноманітних етнологічних груп на Землі серед мусульман. Іслам визнаний державною релігією в 30 країнах світу.

Мусульмани в Україні

Уперше на території сучасної України іслам з'явився в

Криму. У 20-их роках XIII сторіччя у причорноморських степах появилися татари, які тут почали будувати перші мечеті. Духовенство з'явилося в Криму в XIV ст. з прийняттям ісламу. 1433 року Кримське ханство проголосило незалежність від Золотої Орди. Але вже в 1475 році Кримом оволоділи війська султанської Туреччини і татари змушені були визнати їхню верхність. І тільки в 1774 році Крим був проголошений незалежним від Туреччини, а згодом (1783 р.) приєднаний до Російської імперії. До встановлення радянської влади у Криму існувало близько 1750 мечетей, а до 1990-их років їх збереглося тільки 68. В травні 1944 року кримсько-татарське населення було повністю депортоване до Сибіру та в республіки Середньої Азії. В 1954 році Крим було передано Україні (на честь 300-річчя «возз'єднання України з Росією»). Зі здобуттям незалежності Україною розпочалося національно-культурне відродження кримсько-татарського народу, поновлення його державності і національної релігії — ісламу.

Станом на 1 січня 2001 року в Україні було вже 343 мусульманських громад, не рахуючи 48 тимчасово незареєстрованих. Навчальних закладів — 3 (368 слухачів), священнослужителів — 372 (з них 8 іноземців), НШ — 51, культових споруд — 151 (будується 6). Кількість мусульман за різними оцінками складає від 1,2 до 2 млн. чоловік (в Києві — 45 тис., в Донецькій області — понад 120 тис., в Криму — 300 тис.). За етнічним складом це переважно волзькі та кримські татари, азербайджанці та представники кавказько-іберійської мовної групи, турки-месхетинці. Серед мусульман з'явилися й етнічні слов'яни — українці та росіяни. ■

✓ **Наш коментар.** Прочитавши цю статтю, читач, певно, здивується, що іслам, незважаючи на свою славу жорстокої і войовничої релігії, має в собі багато доброго. Добрими є вірність Єдиному Богові аж до самопожертви, самодисципліна в служінні Йому, богобійне ставлення до Нього і до Корану, а також той джихад, який для багатьох мусульман є «війною проти зла в собі». Звичайно, ця релігія, маючи в собі загальнолюдські цінності, не може робити кожного свого послідовника терористом. Мабуть, ісламський екстремізм, ісламський тероризм — крайнощі багатьох мусульманських діячів, які переносять поняття джихаду на стосунки з представниками інших релігій, інших народів і держав.

Однак треба пам'ятати, що іслам, хоч і багато запозичив з Біблії і має в собі щось людяне, суперечить основним положенням віри християн. Мусульмани мають Ісуса-пророка і чудотворця, але не мають Ісуса-Сина Божого і Спасителя, Який взяв на Себе гріхи світу. А без такого Ісуса вони ще блукають в пітьмі, марно надіючись заслужити в Аллаха місце в раю. Про цього Ісуса-Спасителя і покликані розповісти мусульманам християни. Але як, коли мусульманський світ і самі мусульмани вкрай замкнуті?

Відкрити ісламський світ для евангелізації неможливо ні людськими зусиллями, ні хистом, але тільки молитвою, голосом до Бога. Наша зброя духовна, а не матеріальна. І Біблія, і наш особистий досвід переконують нас, що Бог збере багатий духовний урожай серед мусульман. Сім'я Авраама, розділена чотири тисячі років тому, знову буде з'єднана викупною жертвою Ісуса на хресті. Він поєднає з Собою всіх, «примиривши кров'ю хреста Його» (Кол. 1:20). Ми вже бачимо, як прихильники ісламу приходять до Христа, як загони християнських місіонерів трудяться в кожній етнолінгвістичній групі мусульман. Безперечно, працювати християнам в регіонах ісламу дуже нелегко. В багатьох країнах, таких як Нігерія, Філіппіни, Індонезія і тепер відбуваються криваві сутички між мусульманами та християнами, в яких гинуть сотні людей. Але піднімімо голос молитви за всіх тих, хто зі зброєю в руках воює проти «невірних», бо і за них страждав Спаситель світу.

Індонезія: криваві сутички

Близько 5000 християн в індонезійській провінції Сулавесі були змушені залишити свої будинки, рятуючись від бойовиків радикальної ісламської організації «Ласкар джихад».

Як повідомив агентству «Фідер» католицький єпископ міста Мандат Джозеф Суватан, добре організовані загони бойовиків зрівняли з землею сотні будинків християн, використовуючи при цьому бульдозери. Хоча до останнього часу майже всі міста і села, в яких раніше траплялися подібні інциденти, патрулювалися урядовими військами, тисячі християн далі залишають рідні дома. Частина біженців знайшла тимчасовий притулок в церквах і урядових установах, інші ховаються в лісах і горах.

За три дні — з 27 по 30 листопада — були повністю стерті з лиця землі села Бетанемба, Пативунга, Тунгура, Сангінова і Дебуа. Насилля продовжувалося 1 грудня, коли 900 моджахедів спалили 88 будинків, протестантську церкву і лікарню в селищах Батуенку і Сене. 3 грудня був вчинений напад на церкву в Посо.

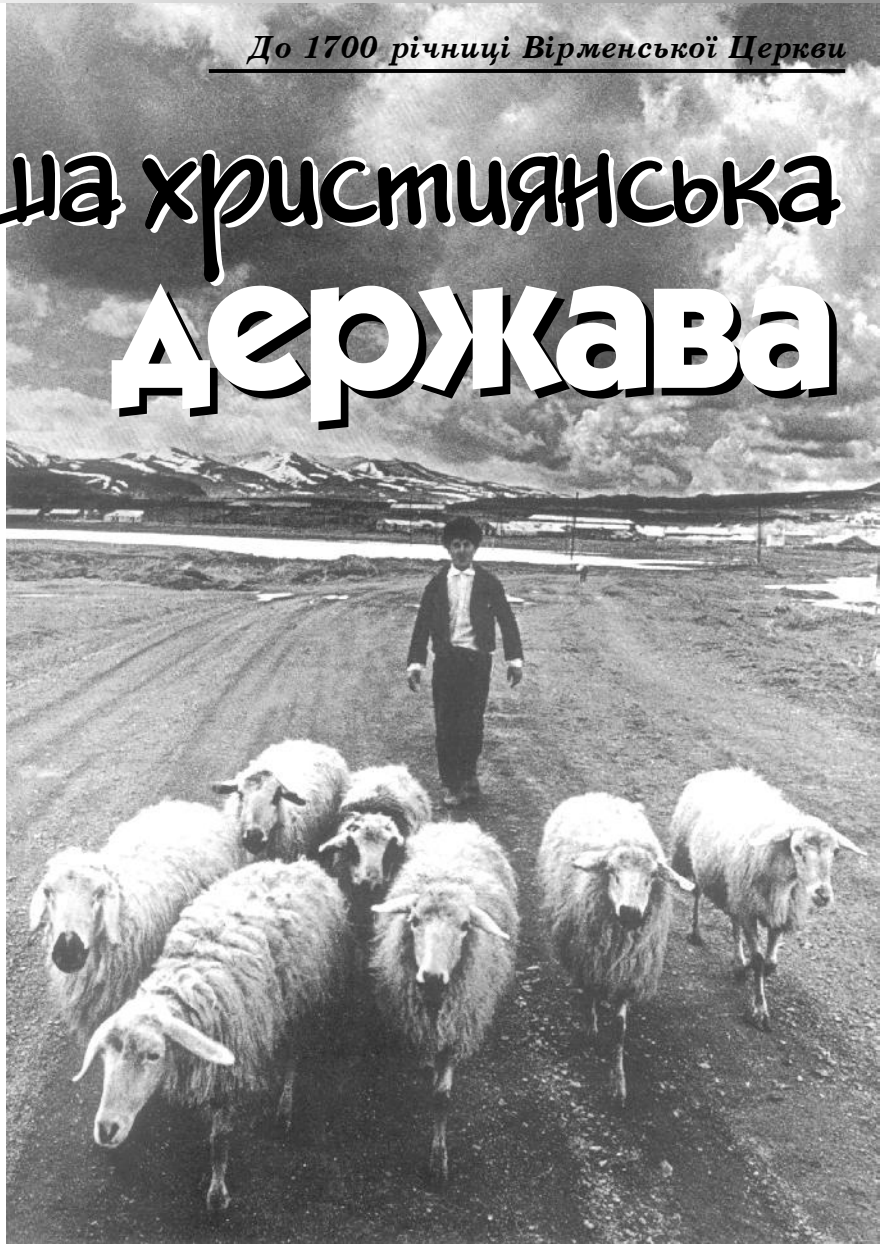
Зіткнення між мусульманами, яких більшість, і християнами на острові Сулавесі почалися в 1999 році. За цей період загинуло не менше тисячі чоловік. Конфлікт дещо стих до початку цього року, але розгорівся з новою силою у вересні, після прибуття в провінцію загонів «Ласкар джихад». Раніше ця організація брала участь в бойових діях проти християн на Малаккських островах, де під час міжрелігійного конфлікту за останні два роки загинуло біля 15 тисяч чоловік.

Перша християнська держава

В Біблії ми знаходимо описання Всесвітнього потопу: «І згадав Бог про Ноя і про кожного, що були з ним у ковчезі. І Бог навів вітра на землю, — і вода заспокоїлась. І закрились джерела безодні та небесні розтвори, — і дощ з неба спинився. І верталась вода з-надземлі, верталась постійно. І стала вода спадати... Ковчег спинився на горах Араратських» (1 М. 8:1-5).

Можливо, ми не один раз перечитували цю давню біблійну історію, відшукуючи на карті світу місце цієї події. І перше ніж відповісти на запитання: «Чому саме тут Бог Авраама, Ісаака і Якова зупинив ковчег, що збудував його Ной — «чоловік праведний і невинний у своїх поколіннях» (1 М. 6:9), ми повинні пригадати те, що це також та земля, на якій Господь вдруге благословив людей, уклавши заповіт Свій з ними, щоб ті наповнювали цю землю і не проливали крові один одного. На жаль, за всю багатотисячну історію лише короткий період тут не було воєн, оскільки держави, які тут виникали, ставали жертвами свого географічного розміщення — стратегічного буфера між Перською та Візантійською, Турецькою та Російською імперіями. Так просто біблійні події не відбуваються, а з волі Божої. Тому не випадково оновлене життя нової землі розпочалося саме тут, де через багато століть після всесвітнього потопу відбулася ще одна знаменна подія в історії людства. Про неї сказано і написано багато, проте не буде зайвим ще раз розгорнути історію на сторінці утворення першої дер-

жавної християнської церкви у світі.

Вірменія (Гаястан) — держава в Азії, на Кавказі, у пн.-сх. частині Вірменського нагір'я (гора Арарат). Ці землі у IX-VII ст. до н.е. перебували у державі Урарту, а від VI ст. до н.е. вже згадується країна «Арміна» (ст.гр. «Вірменія»). У безперервній боротьбі Вірменію завойовували перси, римляни, парф'яни, араби. Від VII ст. входить до складу арабського халіфату, від X ст. — у складі Візантії, пізніше (в XI ст.) загарбана турками-сельджуками, спустошена

монголами, а наприкінці XIV ст. — у державі турків-османів. Як об'єкт турецько-перських воєн, 1639 року поділена між Персією (Східна Вірменія) і Туреччиною (Західна Вірменія). У XIX ст. більша частина Вірменії опинилася у складі Російської імперії, решта — в Туреччині. Від 1917 року — Вірменія незалежна держава. В 1920 році встановлена радянська влада. З 1922 по 1991 рр. — в СРСР. 23 вересня 1991 року Вірменія проголосила свою незалежність, що створило нові можливості вірменам для відродження

древньої християнської церкви на батьківщині.

Населення сучасної Вірменії — 3,45 млн. чол. Понад 1,3 млн. вірмен проживає в інших республіках колишнього СРСР і ще 1,4 млн. — в 120 державах світу (рятуючись від переслідувань монголів, турків, персів, вірмени емігрували у різні країни Європи, Азії, Америки, особливо після геноциду в турецькій Вірменії в 1915-1916 рр., здійсненого за наказом революційного молодотурецького уряду, — тоді турки вирізали 1,5-2 млн. вірмен за те, що ті були ... християнами. Вірмени — один з найдавніших народів світу з самобутньою культурою і мовою, оригінальною алфавітною писемністю (вірменська азбука складається з 36 літер), її винайшов близько 404-406 рр. великий християнський місіонер Месроп Мештоц (бл. 361-440 рр.). Вони в 301 році першими прийняли християнство на державному рівні. М. Мештоц на початку V ст. зробив переклад Святого Письма вірменською мовою. Його азбука і переклад Біблії лягли в основу вірменської літератури. Вірменський переклад Святого Письма вперше появився друком 1661 року. Відомо, що світло Христової науки досягло південно-західні області Вірменії ще за апостольських часів. За переказами, там працювали апостоли: Тадей, Варфоломій, Симон Кананіт, Юда Яковів, де вони й загинули як перші мученики за Христову справу. Сліди християнства бачимо в II ст., а в IV ст. воно в ній твердо вкорінилося переважно заходами і зусиллями Григорія Партева — проповідника Вірменії (бл. 257-337 рр.). За деякими джерелами, у 301 році після Р.Х., після того, як Григорій Просвітитель навернув у християнство і хрестив вірменського царя Тиридата III Аршакуні (правив у 287-330 рр.), який раніше змущувався над християнами, його родину і вельможів, Вірменія офіційно стала християнською, що відкрило цю країну для проповіді Євангелії (на 410 р. в християнство вже було навернено близько 2,5 млн. чол.). Незабаром був побудований собор в Ечміядзині, що й донині залишається центром Вірменської цер-

кви. Саме тут, за переказами, в 301 році Г. Просвітителю з'явився Спаситель і заповідав збудувати на цьому місці християнський храм. Слово «Ечміядзін» з давньовірменської перекладається як «еч» — зійшов, «Міадзін» — Єдинородний (Син). Уже в 432 році вірменською мовою було здійснено переклад Біблії. Першим єпископом християн-вірмен став все той же Г. Просвітитель. Він працював між вірменами понад 30 років, висвятив на пресвітерів 400 осіб, і вірмени слушно вважали його за «апостола Вірменії» та свою церкву назвали його ім'ям. В 1994 році вірмени обрали 131-го католикоса всіх вірмен — Гарегіна I Саркіяна, згодом 132-го — Карекіна II Нерсесяна.

Вірменська літургійна традиція виникла в V-VII ст. і є самостійною, хоча вважається близькою до православ'я, з елементами сирійської, ерусалимської, візантійської і латинської традицій. В V ст. вірменські священники відкинули вчення про дві природи Ісуса Христа — божественну і людську, наполягаючи, що Він є лише Богом. Халкидонський собор 451 року засудив цей погляд як єретичний, але у 506 році собор вірменських єпископів також відкинув христологічне вчення попереднього собору, і ось уже понад 1500 років ВГЦ стоїть на своєму. Вірмени вважають, що будь-яка церква, яка визнає Трійцю, Втілення та Сплкуту гріхів, може входити до складу Вселенської Церкви і таким чином дарувати своїм вірним вічне спасіння. Кожна окрема церква може по-своєму тлумачити другорядні питання, які не мають догматичної сили. Причому це у жодному разі не підриває вселенської церковної єдності.

Отже, Вірменія була першою державою в світі, яка офіційно в 301 році назвала себе християнською. Незважаючи на переслідування, гоніння, вірмени, люблячи Христа, протягом століть турботливо берегли свою християнську віру. А той, хто любить, той страждає.

За останні 10-15 років Вірменія знову пережила декілька катастроф — землетрус 1988 року (50 тис.

загиблих), війну з Азербайджаном, що стосувалася прав на Нагірно-Карабаську область. ВГЦ отримала можливість діяти відкрито. Вже в 1993 році Вірменське Біблійне Товариство створило нову Вірменську Біблію. Вірменська діаспора, в тому числі українська (вірменів в Україні — 54,2 тис., переважно християни-монофізити, духовним центром яких є Вірменський собор у місті Львові, збудований у 1364 році), прикладає зусилля, щоб підтримати ВГЦ — церкву, яка майже 1700 років була біженцем, а тепер має місіонерів в Ірані, Азербайджані, Туреччині та в інших країнах.

Сьогодні вірменська політична еліта не приховує відвертого протекціонізму щодо ВГЦ — так само, як готовності блокувати місіонерські зусилля. Уряд вважає, що вірмени занадто нечисленні і занадто стражденний народ, щоб дозволити розпорошувати себе поміж різними конфесіями. Між іншим, саме розділеність ВГЦ на п'ять конкуруючих юрисдикцій (єпархій) підбурює державу діяти досить наполегливо, навіть наступально.

Вірменський народ був розсіяний по всьому світові, він вижив, незважаючи ні на що, вижив, бо жила Церква Христова, яка завжди для вірмен символізувала духовне єднання нації, була центром згоди розсіяного усвіті народу, давала надію на краще майбуття. Все це сталося, бо вона гоїла рани національних трагедій і допомогла вірменам піднятися з прірви відчаю. Вірменії необхідні мир і добрі відносини з сусідніми державами, адже конфлікти, гоніння, різанина залишили глибокий слід ненависті і недовіри у вірмен до сусідів. Вірменський історик V століття Хоренаці писав: «Ми народ нечисленний, але вершимо діла, гідні літопису». Більше того — гідні Біблії, адже територія Вірменії була першою та другою коліскою людства (1 М. 2:10-14, 8:4). Разом з тим, гідні Царства Небесного через спасаючу кров Ісуса Христа.

Підготував

Олександр КУЗЬМИЧ

«НЕ БУДЕШ ОРАТИ ВОЛОМ І ОСЛОМ

разом

Біблійний стиль викладу істини

Біблія — чудова книга. Вона розповідає нам про Бога і Його волю, і Бог говорить до нас через неї. Інколи Бог говорить прямо, викладаючи ті або інші істини відкрито. Інколи Його воля схована в образах і прикладах. Розглядаючи різні приклади з історії Ізраїлю, апостол робить висновок: «А це були приклади нам, щоб ми пожадливі на зле не були, як були пожадливі й вони» (1Кор. 10:6). Коли ж апостол Павло торкається матеріального забезпечення служителів, він каже: «Чи я тільки по-людському це говорю? Хіба ж і Закон не говорить цього? Бо в Законі Мойсеевим писано: «Не в'яжи рота волів, що молотить. Хіба за волів Бог турбується? Чи говорить він зовсім для нас? Для нас...» (1Кор. 9:8-10). Це місце Святого Писання нам говорить, що в певних випадках Бог відкриває духовні принципи, говорячи про прості речі із повсякденного життя.

В книзі Повторення Закону, 22 розділ, 10 вірш, ми маємо ще один такий випадок. Коли ми читаємо: «Не будеш орати волем і ослом разом», — постає те саме питання: «Чи про волів турбується Бог? Чи має Він на увазі тільки тварин?» Продовжуючи роздуми апостола Павла, ми побачимо підтвердження слів: «Чи говорить Він зовсім для нас? Для нас...»

Що ж Бог говорить для нас?

Всемогутній Бог створив різні види тварин і дав їм як певні особливості їхнього тіла, так і середовище існування. Бог визначив умови для їхнього життя. Якщо різних тварин помістити в однакові умови, то вони будуть мучитися, а це в свою чергу утруднить їхній розвиток, обмежить їхню свободу і приведе їх до вимирання. Цей зміст проглядається в тлумаченні апостола Павла стосунків зі світом: «До чужого ярма не впрягайтеся з невірними; бо що спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою?» (2Кор. 6:14). У всіх цих питаннях проглядає ідея різності — «єднати різні речі за своєю природою неможливо. Єднання плюса з мінусом приведе до знищення, тобто до смерті». Ідучи за цим принципом, християнство не може благословляти шлюб (тобто єднання) віруючого з невірним. Таке добровільне єднання приводить до зради Ісусу Христу, до духовної смерті. «Тільки в Господі», — стверджує апостол Павло істину про християнський шлюб (див. 1Кор. 7:39).

Але що значить «не будеш орати»?

Розглядаючи твердження Господа в книзі Повторення Закону, 22:10, ми розуміємо, що тут йдеться про працю. Праця хлібороба нелегка. Щоб зорати ниву, потрібні зусилля. Коли Господь каже: «Не будеш орати волем і ослом разом», Він утверджує той самий принцип безпеки для кожного виду з любові до всіх: «Не навантажуй однаково всіх!» Крім цього, у Господа є призначення для кожного виду творинь: «Чи ти однорога прив'яжеш до його борозни повороззям? Чи буде він боронувати за тобою долини?» (Йов. 39:10). Отже, те, що прийнятне для одних — неприйнятне для інших, і що під силу одним — непосильне іншим. Тому люблячий Господь каже: «Не будеш орати волем і ослом разом».

Але як це стосується нас?

Стосується безпосередньо. В наш час вкрай потрібно осмислити цей біблійний принцип і пізнати, чи є мудрість в єдності різноманітностей.

Історія ХХ століття знає випадок, коли під натиском партійно-атеїстичної системи були об'єднані різні за погля-

дами і віровченнями протестантські напрями, такі як євангельські християни, баптисти, п'ятидесятники, меноніти. Все це робилося під ширмою виконання молитви Христа: «...щоб були всі одно...». Але не про виконання слів Євангелії турбувалися атеїсти. Дві мети вони мали перед собою: пересварити євангельський рух; управляти ним без особливих турбот.

Варто сказати, що вони досягли в цьому немало. Скільки сотень, а може і тисяч (немає точної статистики) п'ятидесятників були вилучені з церков за «говоріння іншими мовами». Потрібно віддати належне керівництву ЄХБ: воно ніколи не підтримувало таких рішень. Але служителі баптистських церков такі рішення приймали, не питаючись у керівництва Союзу. Це їхня так звана бо-

ротьба за чистоту вчення баптизму. П'ятидесятники в свою чергу вважали баптистів за тих, хто не має спасіння. Саме на це і розраховували ідеологи знищення християнства в СРСР.

50 років практики ВСЕХБ показали, що ці рухи так і не змогли злитися. І як тільки з'явилася можливість вийти із Союзу ЄХБ, багато хто цією можливістю скористався. Тепер ці союзи існують паралельно. І на скільки зменшилося протистояння! Кожна церква вирішує самостійно, якого вчення чи віронавчальної практики їй дотримуватися. Орати волон і ослом разом не вийшло.

Що ж відбулося і відбувається з Союзом п'ятидесятників в Росії в 90-і роки?

Союз християн віри євангельської, створений в 1991 році, поставив собі за мету збереження п'ятидесятницького віровчення як такого, яке найбільше відповідає вченню першоапостольської церкви і поширенню євангельської вістки.

Серед особливих питань, за якими служителі йшли на компроміс, були: водне хрещення народжених згори дорослих людей в ім'я Отця і Сина і Святого Духа; наявність членства в церквах ХВЕ; участь у вечері Господній тільки членів церкви; не допускати розлучень серед членів церкви, крім вини перелюбу; обрання на пресвітерське служіння тільки братів; служителі і їхні дружини не повинні бути в другому шлюбі, навіть якщо цей шлюб був до увірування, або в минулому відлученими за гріх, заборона на вживання алкоголю (крім медичної потреби), тютюну, заборона на дошлюбне інтимне життя християнської молоді, шлюбний союз членів церкви укладається тільки в Господі.

Зверталася увага на: цнотливу поведінку і зовнішність християн, особливо служителів і їхніх дружин; вчення про святість в особистому житті членів церкви; забороні носити одяг протилежної статі.

В 1997 році, після прийняття закону «Про свободу совісті і релігійних об'єднань», коли нависла загроза, що церкви, які не мають 15-літнього стажу, позбавляться статусу юридичної особи, знову постало питання про об'єднання. Але не про об'єднання всіх протестантських церков, а про об'єднання тих, хто так чи інакше був за вченням близький до п'ятидесятників.

24 вересня 1997 року керівництво і служителі Союзу ХВЕ РФ разом з представниками церков, які не входили в Союз, зібралися для вирішення цього питання. В результаті всебічного обговорення були вироблені «Умови для приєднання неприєднаних п'ятидесятницьких союзів, регіональних об'єднань і церков в склад Союзу ХВЕ РФ». Суттю цих документів було те, що вводилося нове поняття в структурі Союзу. Це «асоційоване членство», яке давало право бути юридичною особою. Асоційованими членами можуть бути об'єднання або церкви, які подали письмову офіційну заяву і яких прийняло правління Союзу. «Обов'язковою умовою прийому, — йдеться в документі, — має бути визнання віровчення і Статуту Союзу ХВЕ РФ».

Керівництво Союзу ХВЕ РФ не відповідає за наслідки рішень і дій церков, які входять в коло братського спілкування, якщо дії вчинені самовільно, без схвалення керівного органу. Кожен асоційований член може стати рівноправним членом Союзу ХВЕ РФ після подання заяви, але не раніше шести місяців випробувального терміну. Документ був підписа-

ний В.М. Мурзою, І.К. Марчуком, П.Н. Окарою і С.В. Ряховським.

Але не минуло і півроку, як про цей документ забули, приймаючи в Союз нові і нові об'єднання і церкви в якості рівноправних членів. Не тільки без випробувального строку, але і без всякого дослідження їхнього віровчення і віронавчальної практики. До з'їзду, який відбувся в березні 1998 року, Союз уже був повний різнодумання практично у всіх вище перерахованих питаннях. Коли після з'їзду я почав піднімати питання, що стосувалися досягнення єдності, то отримав відповідь: «Ми не можемо сьогодні ставити питання про єдність з тієї простої причини, що як тільки ми його поставимо — ми розділимося. Це питання для віддаленого майбутнього». Отож, Союз ХВСП в Росії став вмістилищем мозаїки різнодумання і незгод, вмістилищем понять, які нерідко виключають одне одного, вмістилищем такої богослужбової практики, що одні його члени не можуть бути учасниками служіння інших його членів, одні його служителі не можуть стати в духовному труді з іншими її служителями. Союз ХВСП в Росії став тим ярмом, в яке впрягли вола і осла разом. Це стало причиною незчисленних конфліктів як між церквами, так і в Президіумі, Раді. Конфлікти не вгамовуються на ґрунті різниці богослужбової практики, рукопокладень, відмінності структур регіональних об'єднань, взаємостосунків керівництва Союзу і регіональних об'єднань і т.д. Практично всі питання віровчення п'ятидесятницького братства, які обстоювалися у 80-і роки, тепер залишені на розсуд церков. З цієї причини в окремих областях доводиться створювати окремі структури, які, перебуваючи в одному Союзі, не хочуть співпрацювати, працюють

незалежно, не перестають конфліктувати, не визнають і не приймають служіння один одного в своєму колі спілкування. Через різницю віронавчальної практики і пізнання спільні конференції, семінари, програми біблійних шкіл й інститутів проводяться все важче. П'ятидесятницькі церкви з попередніми формами служіння глибоко сумують з приводу відхилення Союзу від євангельського вчення, а служителі і церкви з новими формами служіння, в свою чергу, вважають за тягар у спілкуванні вимоги п'ятидесятницьких церков. Одні вважають себе ображеними, тому що в їхньому рідному п'ятидесятницькому Союзі щораз «тяжче дихати» через різноманітні прояви плоти (на їхню думку), душевності і гріховності в церквах з новими формами служіння. Іншим в тягар обмеженість, законництво і обрядовість перших. Дуже важко волу і осла орати разом.

Комісія з розгляду конфліктних ситуацій, створена після офіційної заяви п'ятидесятницьких лідерів у зв'язку з подіями на Клязьмі 28 січня 1999 року, хоча і проголосила ряд тверджень віровчення ХВС, не змогла змінити ситуації. Схоже, що в ній практично ніхто не зацікавлений, крім самих п'ятидесятників. Та й сама назва комісії говорить не про роботу із захисту євангельського вчення, а про конфлікти, розуміючи вину двох сторін. Але як позбутися конфлікту, наприклад, між старшим пресвітером, у якого друга дружина, і пресвітером, який переконаний, що такий (не саме цей) брат не може нести служіння старшого пресвітера? Посадивши насильно їх за стіл обговорення питань улаштування церкви на Раді Союзу, ми постійно бу-

демо наштовхуватися на конфлікти. Цей конфлікт запрограмований нашими рішеннями, і їм не допоможе ніяка комісія з розгляду конфліктних ситуацій. Тепер все частіше виникає питання про внесення змін у віровчення ХВС. Не виняток, що така пропозиція буде підготована на черговий з'їзд. Але навіть це робити, якщо цього не бажають п'ятидесятники з попередніми формами служіння? Попередні форми служіння, попереднє віровчення і попередній Союз взаємозв'язані. Якщо церкви з новими формами служіння хочуть жити за новим віровченням, то їм потрібно не ламати Союз п'ятидесятників, а відкривати новий Союз, щоби була відповідність: церкви з новими формами служіння, нове віровчення і новий Союз.

Виникає законне питання: кому вигідно, щоб об'єднати те, що заперечує одне одне? Хто ініціатор зневаження Клязьменської угоди, яка розумно передбачала асоційоване членство? Хто ж впряг в одне ярмо вола і осла? І найголовніше — для чого?

Чому б не працювати на ниві Божій п'ятидесятникам з попередніми формами служіння так, як підказує їм їхня совість і віра, а церквам з новими формами служіння

об'єднатися між собою згідно своєї совісті, віри і переконань. Якщо останнім потрібний п'ятидесятницький Союз як юридична основа (хоча в останній час такої потреби немає), то чи не можна знайти такі форми співробітництва і таку структуру, яка б задовольняла і тих, і інших. Бо, зрештою, структура — це не незмінна Євангелія, а всього-навсього форма наших стосунків. Дорогі браття! Не шатайте один одного! Не тратьте сили у взаємній боротьбі. Ще небагато — і ми ще будемо потрібні один одному дуже сильно.

Відвідавши Південну Корею в травні 2000 року, я мав особливе духовне переживання на горі молитви. Перебуваючи під сильним помазан-

ням, я молився за Церкву Росії, за наше братство, за ці проблеми. Ось, що мені було видно на цій горі: п'ятидесятницький рух і харизматичний рух в однаковій мірі має право на існування, виключити всякі дії, які здатні причинити біль один одному, не намагатися силою або структурою об'єднати те, що не об'єднується, цінувати свободу совісті, яку дав Бог, не робити відповідальними один одного через своє пізнання. Єдність має бути тільки там і тільки в тому, що приносить кожному науку і успіх. Все, що порушує заповідь любові, має бути усунено як із взаємостосунків, так і з структури. Бо ж «де дух Господній, там свобода» (2Кор. 3:17).

У мене немає відповідей на всі питання, які народжуються із дійсності, що має місце в нашому Союзі. Надто складно те, що є. Тому я молюся, «щоб Бог Господа нашого Ісуса Христа дав нам духа премудрості і об'явлення для пізнання Його» і багатство славного спадку Його для Церкви, «яка є тіло Його, повнота Того, Хто наповняє все у всьому».

Однак, я знаю, що, досягаючи цієї великої мети, Дух Святий враховує особливості кожного з нас. А тому тим, кого Він поставив серед Свого народу працівниками, Дух Святий каже: «Не будеш орати волон і ослом разом».

*Заступник голови Союзу
ХВЕ Росії, єпископ
Н.П. Решиковець*

«Терористи»

Щастить мені приїжджати в рідне село Березово Рокитнівського району, що на Рівненщині, в гості до батьків дуже часто. Бо люблю його, незважаючи на те, що воно загублене серед лісу і боліт. Звичайно, часом великого останнім часом в моєму селі не відбувається. Хтось народився, хтось помер, а хтось женився — і всі новини.

Аж ось — щось надзвичайне! «Спіймали бандитів, якихось чорних людей?!» Хіба це можливо, та ще й в нашому селі, коли навколо самі тільки світлоокі поліщукі? Ні, думаю, треба все в'яснити! І в'яснив. Служи, що пішли по селу, привели мене на прикордонний форпост-заставу (в/ч 9971). Я відважився підійти до коменданта прикордонної комендатури підполковника Соломіна, якому представився як журналіст. Зустріли мене військові настроєно, але

після бесіди з ними прикордонники щиро подякували за увагу преси до них.

Тож виявилось, що прикордонний наряд ф/з с. Березово на самому українсько-білоруському кордоні затримав групу нелегальних мігрантів — 15 громадян Афганістану (6 дорослих, 9 дітей, очевидно — 3 сім'ї). Вони намагалися незаконно перетнути державний кордон України з подальшим вибуттям в інші країни. В результаті оперативного службового розслідування було встановлено, що та неординарна ситуація на данному відрізку українсько-білоруського кордону, який завжди був відносно спокійним, не є наслідком ні погроз з боку США бомбардувати територію Афганістану, ні війни у тій країні. Ця група на момент їхнього затримання вже три місяці мігрує країнами СНД. Тільки того разу їхні на-

магання виявилися надаремними. Мені як жителю цього села залишається щиро подякувати березівським прикордонникам за відмінне несення служби. Але є й інший бік «афганської» справи. Так, для військових афганці — порушники, а для моїх щиросердечних поліщуків це були просто люди, які потрапили в скрутне становище і яких треба пожаліти і допомогти. Бачили б ви, як вони три дні оббивали поріг місця їхнього тимчасового затримання, несучи овочі і фрукти, хліб і до хліба, і все, що вони готували в себе вдома. Ну й що, що вони мусульмани, і що сала не їдять, і багато з того, що вони несли, ті навіть не куштуватимуть. І бачили б ви, як радісно вигукували афганські діти «Салом! Салом!», коли їм, втомленим і переляканим, принесли м'яча! І як місцеві хлопчачки охоче прийняли в свої команди афганських «легіонерів». Оце справжня простота і людяність, яка не зважає ні на колір обличчя, ні на віросповідання, ні на провини перед державою...

Олександр КУЗЬМИЧ

ХРИСТІЯНСТВО ТРЕТЬОГО ТИСЯЧОЛІТТЯ

Киргизія: молода християнська церква зруйнована жителями мусульманського села.

«Невелика християнська церква, що недавно з'явилася в мусульманському селі, була майже повністю зруйнована місцевими жителями, які вигнали новонавернених, загрожували лідерам церкви. Більше 40 жителів села, які за останні 18 місяців прийняли Христа, через гоніння відреклися від своєї віри», — повідомив пастор Ісламбек Каратаєв.

Розгнівані діяльністю церкви, жителі розташованого біля Бішкека села Чон-Таш не дозволяли християнам хоронити своїх родичів на кладовищі, принижували їх під час громадських заходів та забороняли своїм дітям спілкуватися з їхніми дітьми.

Лідери Церкви Христа зустрілись з радою старійшин села для мирних переговорів, але при цьому вони піддалися всіляким словесним приниженням. Їм зрозуміло було сказано, що проповідь Євангелії в селі заборонена. Один із старійшин сказав, що християнам потрібно йти з села і тоді всі їх проблеми скінчаться.

Інцидент в Чон-Таші — не перший з тих, коли на киргизьких новонавернених християн з мусульманським минулим здійснювали тиск, щоб вони відреклися від віри. Інші релігійні групи, такі як свідки Єгови, повідомляють про подібні гоніння, особливо на півдні країни.

Терористи Індонезії посилили кампанію гоніння

Терористи Індонезії посилили кампанію гоніння на християн центральної провінції Сулавезі, Індонезія. За останні три місяці воїни джихада розповсюдились по всьому району.

1 листопада декілька сотень терористів вийшли з джунглів і напали на три християнські села — Томата, Пінедапа і Касігунку. Терористи підпалили будинки і зруйнували будівлі церков. Вони зупиняли автобуси і приватні машини. Кожного, кого вважали християнином, вони викидали з машини і вбивали на місці.

Але деякі з поганих новин все ж є хорошими. До цього часу прояви жорстокості розглядалися як окремі випадки зіткнення озброєних угруповань. Коли в конфліктах

помирав християнин, це розглядалося як частина нормального воєнного життя. Але всередині жовтня під час нічного нападу було вбито декілька мусульман з індонезійських збройних сил і декількох поранено. Це змусило збройні сили віднестися більш серйозно до погроз членів руху джихада.

Ватаках в центральній Сулавезі було вбито 30 терористів і 38 поранено. Вони були схожі на афганців: довгі бороди (як вимагається від воїнів Усами бен Ладена), вони не розмовляли індонезійською мовою.

Організація Christian Aid (Християнська допомога) продовжує фінансувати кампанії зі спасіння християн, які перебувають в полоні організації «Ласкар Джихад», а також надають харчування і дах християнам, які були змушені залишити свої місця. Так організація сприяла спасінню 2791 християнина і продовжує допомагати більше ніж 54 тис. біженців.

В Пекіні будуть збудовані дві нові протестантські церкви.

Китайська влада хоче побудувати дві нові протестантські церкви в Пекіні вартістю в 3,5 млн. доларів, повідомляє агентство «Рейтер» з посиланням на китайські офіційні джерела. Як повідомив представник пекінського бюро зі справ релігії Хуа Тянь, почалося проектування церковних будівель на 1,5 тисячі місць кожна. На сьогодні в Пекіні є 17 офіційних католицьких церков і 8 протестантських, які не можуть вмістити всіх бажаючих. Згідно з офіційними даними, в Китаї зараз нараховується 10 млн. протестантів і 5 млн. католиків. Однак кількість протестантів за деякими даними складає 20 млн., а католиків 8 млн.

Гоніння на віруючих Туркменистану

15 листопада більше 40 чоловік, які були на службі в церкві «Слово життя» в столиці Туркменистану Ашхабаді, затримано під час облави на зібрання, яке проходило в приватній квартирі. Серед затриманих для допиту — пастор церкви Володимир Шамрай і його дружина Ольга. «Всі 40-50 присутніх — члени церкви і гості — були затримані під час облави на зібрання, — повідомляє один із

членів церкви. — Їх вивели, посадили у великий автобус і відвели до поліцейської дільниці. Зараз їх допитують. Поки не відомо, чим це закінчиться».

Через існуючий в країні закон Про релігії і правила реєстрування, жодна протестантська церква в Туркменистані не отримала реєстрації. Церква «Слово життя» — одна з протестантських церков, які функціонують в Ашхабаді без реєстрації, незважаючи на той факт, що уряд вважає діяльність незареєстрованих церков нелегальною.

Більше 35 затриманих повинні виплатити штраф в розмірі 1 мільйона манатів (бл.75 доларів США). Це величезна сума в країні, де середня заробітна плата становить 30 доларів в місяць. Отже, найближчим часом ніхто з них не зможе отримати своїх документів. 30 чоловік, які були присутні на зібранні, приїхали з інших міст і без паспортів вони не можуть доїхати додому. Всі віруючі отримали попередження про звільнення з роботи.

Місцеві протестанти також побоюються, що у власниці квартири, Рижкової, можуть конфіскувати власність, як це трапилося раніше з іншими протестантами, які дозволяли проводити зібрання в своїх квартирах.

В той час, поки звільнені члени церкви «Слово життя» у розпачі шукають потрібну суму грошей, щоб виплатити величезний штраф, трьом іноземним громадянам — пастору церкви Володимиру Шамраю, його дружині (громадянка Казахстану) та пастору з Росії Леоніду Мальку було наказано залишити країну. Протягом вихідних їх депортували в Москву. Вони повідомили Кестонській Службі Новин, які погрози довелось вислуховувати місцевим віруючим, особливо етнічним туркменам від поліції і КНБ. «Хоча квитки були дуже дорогими, нам довелось їх взяти, — повідомив Шамрай, — інакше нас би посадили на чотири дні до нашого в'язничного. Вони сказали, що в нас немає ніяких прав у країні і що ми порушуємо закон у країні, тому повинні бути депортованими». Шамрай вважає, що в майбутньому тиск на його церкву, яка не має державної реєстрації, тільки збільшиться.

БУДЕМО ПОРИВАТИСЯ ДО МЕТИ

Одна з причин — гріх. Він заважає християнину пориватися до духовного зростання. Не такий гріх, який кидається всім в очі, як, наприклад, п'янство, перелюб. Діти Божі до цього не причетні. Диявол не спокушує нас на такі гріхи. Він не хоче даремно трудитися. Нам заважають в прагненні до Бога такі прогріхи, які ми вважаємо не важливими, — заздрість, гордість, гнів, грошолобство, зарозумілість (ім ім'я леґіон). Ось чому Дух Святий через апостола Павла закликає: «Скиньмо всякий тягар та гріх, що обплутує нас» (Євр.12:1). Гріхи, що обплутують (в інших перекладах сказано «гріхи, що прилипають») — це важкий вантаж, до якого багато хто з віруючих звикає, несуть цей вантаж зі стогоном, але не залишають його. Згадаймо, як прилипає до нашого взуття бруд, коли йдемо по розмитій дощем дорозі. Важко іти з таким вантажем.

Всім відомо, що після навернення до Христа християнин буває наповненим енергії, радості; він свідчить ненаверненим грішникам. Але з часом ця ревність починає слабнути, вогонь любові і радості гасне.

Причина в тому, що, навертаючись до Христа, людина не повністю віддала себе Господу. І тому його «улюблені» гріхи залишаються з ним, особливо гріхи характеру. Буньян в «Подорожі палігрима» називає їх «диявольчиками». Цей вантаж,

Про християнське поривання багато говорять апостольські послання. Поривання для християнина означає внутрішнє бажання і старанність в пізнанні Христа і Його любові; прагнення духовно зростати «у міру зросту Христової повноти» (Еф.4:13). Про це апостол Павло написав так: «Браття, я не вважаю, що я вже досяг. Та тільки, забуваючи те, що позаду, я пориваюсь до того, що попереду. Прагну до мети, до почесті високого поклику Божого в Христі Ісусі» (Фил. 3:13-14).

Апостол Павло стояв на

такій духовній висоті, що, якщо подивитися на нього збоку, — шапка з голови впаде, а він пише: «Я не вважаю, що я вже досягнув ... Прагну до мети».

Що ж ми можемо сказати про себе? Чи наповнене наше життя прагненням досягнути мети в пізнанні Бога? З жалем повинні визнати, що з таким прагненням живе небагато християн.

Що ж нам заважає прагнути бути ближче до Христа, щоб зростати в пізнанні Його любові? Причин дуже багато, але ми відмітимо тільки деякі з них.

що залишився, утруднює наше духовне зростання.

Згадую 1934 рік в Росії. Навесні в нашому селі вже ні в кого не було хліба. В колгоспі на трудовень давали двісті грамів зерна. В місті (шістнадцять кілометрів від села) хліб можна було купити, постоявши в черзі, але давали тільки одну буханку (один кілограм). Пам'ятаю, як я, дванадцятирічний, ходив в місто по хліб і стояв в чергах в декількох магазинах, купував шість-сім буханців в надії, що вантаж не буде тяжким. І справді, перші три-чотири кілометри, підкріпившись хлібом, я не

*Хороший стержневий пшаві є з
потріпанним парусом, і навіть
коли снасті порве, він пристосує
те, що залишилося, і пшаві дані.
Сенека*

відчував втоми, а потім цих сім кілограмів здавалися мені пудом, і я декілька разів сідав біля дороги відпочивати.

Ось так буває і в християнському житті. Якщо повернення до Бога було безповного очищення і присвячення себе Господу, «диявольчики» скоро почнуть піднімати голову, створюючи труднощі і гальмуючи поривання до духовного зростання. Починають проявляти себе і заздрість, і недружелюбність, і владолубство, і найпагубніше — гордість.

Апостол Павло мав чим гордитися. Він каже про себе: «Обрізаний восьмого дня, з роду Ізраїля, з племені Веняминового, єврей із євреїв, фарисей за Законом. Через горливість я був переслідував Церкву, будши невинний щодо правди в Законі. Але те, що для мене було за надбання, те ради Христа я за втра-

ту вважав. Тож усе я вважаю за втрату ради переважного пізнання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього, і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа» (Фил.3:5-8).

Є багато християн, які уявляють про себе дуже багато, а в душі в них — порожнеча, зарозумілість, чванливість, похвалення і т. і. Вони не мають бажання заглиблюватися в Писання і пориватися до пізнання істини, щоб керуватися нею в житті.

Другою перешкодою для християнина в його пориванні до мети є самовпевненість. «Я спасений. Що ще треба?»

Звідси починається духовне охолодження і навіть падіння.

Життя істинного християнина в постійному русі вперед. Але якщо він не йде вперед до визначеної мети, то течія світу відносить його на-

зад. Такого в християнському житті не повинно бути, але, на жаль, відступлення від істини — сумний факт. Зупинити це відступлення може тільки Бог; Він знає, як ставити Своїх дітей на коліна.

Буває також топтання на одному місці. Згадую, як в студентські роки я жив на квартирі поблизу військового містечка. Одного разу вранці я прокинувся від багатоголосого співу. Я зрозумів, що це марширують солдати. Це була глибока осінь, земля вже замерзла і звук кроків створював враження, що по вулиці йде батальйон. Коли ж я розсунув фіранки, побачив, що батальйон марширує за командою: «На місці кроком руш!» Таке становище буває і в церковному житті. Все є: гарні хори, проповідники, вчителі, а духовного зростання нема. Чому?

Тому що погасло поривання бути ближче до Господа. Випарувалося бажання заглиблюватися в Священне Писання і в ньому знаходити духовний хліб, без якого не може бути духовного зростання.

В школах бувають різні учні: одні — всезнайки, гордовиті, зарозумілі, а інші — відстають, але старанно вчаться. І, як правило, до кінця року останні стають першими.

Вгашає поривання до духовного зростання і хибна смиренність. Одна християнка говорила: «Куди вже нам в рай... Тільки б в пекло не потрапити».

Але ж третього місця для душі немає. Поганий той солдат, що не прагне стати генералом. На церковних зібраннях такі християни відмовляються від доручень: «Я не маю здібностей», «Я не маю покликання», «Я не маю досвіду» і т. д.

А справжня причина — в небажанні нести відповідальність. В душі немає поривання до духовного зростання і праці на ниві Божій, які потребують часу і зусиль.

Що потрібно, щоб виправити таке становище? Сповідання перед Господом і покаяння в своїх гріховних звичках. Господь, вірний Своему слову, дасть перемогу над всіма «диявольчиками», які затьмарюють життя християнина (1Пв.1:9). Ворог буде переможений, і людина відразу відчує, як тяжка ноша спаде з її плечей, і йти назустріч Господу буде набагато легше.

Закінчим словами пророка Осії (6:3): «І пізнаймо, намагаймося пізнати ми Господа!.. Він прийде до нас немов дощ, немов дощ весняний, що напоє землю».

Дощ благодаті не забариться, якщо в серці є поривання бути ближче до Христа.

Тисячі шляхів відводять від мети, і лише одна-єдина веде до неї. Мішель Монтень

✓ 11 вересня відбулося засідання Міжнародної асамблеї ХВС у приміщенні Євразійської Теологічної семінарії, на якій обговорювалися питання щодо підготовки до з'їздів, які відбудуться в Україні, Росії та Білорусі, а також про відкриття музею історії п'ятидесятницького руху в Україні.

✓ 15 вересня у церкві м. Каховки, в якій пастор — Василь Кравчук, відбулася конференція служителів церков Херсонської області. На ній обговорювалися питання про духовний стан віруючих області, про підготовку нових служителів і про утворення нових церков.

✓ 16 вересня в центральній церкві м. Херсона відбулося богослужіння, на якому було звершене рукопокладення на пресвітерське служіння брата Сергія Васильовича Анікієнка і на дияконське служіння Віктора Васильовича Марухіна.

✓ 16 вересня відбулося євангелізаційне служіння у центральній церкві м. Миколаєва (пастор В'ячеслав Кравчук). Багато гостей мали нагоду оглянути будівництво нового молитовного будинку церкви «Віфанія».

✓ 30 вересня у церкві м. Ніжин Чернігівської області (пастор Степан Федько) відбулося посвячення дому молитви.

✓ 30 вересня відбулось посвячення дому молитви церкви с. Тарасівка Київської області (пастор Федір Коханевич).

✓ 6 жовтня відбулася звітно-виборна конференція церков Луганської області, в якій взяли участь єпископи М.С. Паночко, М.М. Мокієнко та А.І. Безкровний. Старшим пресвітером церков Луганської області було обрано Ростислава Івановича Величка працівника місії «Голос надії», який до цього виконував служіння пастора у м. Лісосибірську (Росія). На сьогодні в цій області нараховується 12 церков.

✓ 11 жовтня в м. Рівному відбулася звітно-виборна конференція церков Рівненської області, на якій були присутні 165 пасторів церков, а також голова Союзу М.С. Паночко, його заступник М.П. Синюк, єпископ С.В. Веремчук (Волинсь-

✓ 11 жовтня в м. Рівному відбулася звітно-виборна конференція церков Рівненської області, на якій були присутні 165 пасторів церков, а також голова Союзу М.С. Паночко, його заступник М.П. Синюк, єпископ С.В. Веремчук (Волинсь-

50 років

12 листопада голові Всеукраїнського союзу церков християн віри євангельської Михайлу Степановичу ПАНОЧКУ виповнилося 50 років. Із цим ювілеєм його поздоровили співпрацівники на ниві Божій, члени правління та комітету ВСЦХВС, закордонні друзі. Михайло Степанович отримав привітання також від Президента України Л. Кучми, голови Всеукраїнського об'єднання християн В. Бабича, професора А. Колодного, від Академії наук України, депутатів Верховної Ради. Редакція журналу «Благовісник» також приєднується до численних привітань і бажає ювіляру сили та мудрості від Духа Святого, натхнення у духовній праці, твердості, віри та ясного бачення у вирішенні складних духовних питань сьогодення. Здоров'я, благополуччя у сім'ї і рясних благословень з неба, Михайле Степановичу! Нехай Господь буде частиною спадку Вашого! (Псалом 15:5-6).

ка обл.) і старший пресвітер П.Я. Скакун (Тернопільська обл.). Конференція обрала на служіння старшого пресвітера Віктора Дем'яновича Бо-ришкевича, пастора церкви «Свята Трійця» (м. Рівне), його заступниками — пасторів Анатолія Яковця, Федора Килиуха, Володимира Бричку. Василю Дем'яновичу Антолюку, який до цього виконував служіння старшого пресвітера церков області, була висловлена щира подяка за його працю і вручений пам'ятний подарунок.

✓ 13 жовтня відбулася звітно-виборна конференція церков ХВС Черкаської області, яка на служіння старшого пресвітера обрала Анатолія Кривенка, пастора церкви ХВС м. Ватутіна.

✓ 16-17 жовтня відбулися засідання правління та комітету ВСЦ ХВЄП, на яких обговорювалися питання підготовки до 13 з'їзду Союзу, який має відбутися 21-24 травня 2002 року, а також були представлені новообрані старші пресвітери. Над ними була звершена молитва-благословення на служіння.

✓ 20 жовтня у Києві відбулося урочисте закладання першого каменя у підмурівок духовно-благодійного комплексу «Християнська надія».

✓ 23 жовтня канцелярію Союзу відвідали брати з Норвегії на чолі з братом Пауле Конбернерут, які ефективно співпрацюють з нашим братством. Під час зустрічі обговорювалося питання про покращання співпраці між Союзом і братством Норвегії.

✓ 27 жовтня відбулася урочиста ювілейна конференція, присвячена 75-річчю п'ятидесятницького руху на Київщині.

✓ 3 листопада у Чернівцях відбулася звітно-виборна конференція церков області, на якій були присутні близько 150 служителів. На служіння старшого пресвітера обрано П.І. Карпова, а його заступниками Івана Величка, Євгена Руссу і Сергія Сіпу.

✓ 2 листопада в Івано-Франківську відбулася звітно-виборна конференція церков області, на якій старшим пресвітером було обрано Юрія Костянтиновича Веремія, працівника місії «Голос надії», його заступниками — Омеляна Грицяка, Олега Карп'юка, Геннадія Ліптугу. Єпископу Остапу Вовку від імені Союзу була висловлена подяка за служіння і вручений пам'ятний подарунок.

✓ 3 листопада відбулася звітно-виборна конференція церков Вінницької області. Делегати обрали на служіння старшого пресвітера Василя Любчака.

✓ 7 листопада канцелярію Союзу відвідав пастор церкви з м. Сакраменто (Каліфорнія, США) Олександр Калинюк з дружиною Світланою. Під час зустрічі об-

говорювались питання розширення співпраці між Союзом ХВС України і слов'янськими церквами США. За час перебування в Україні він відвідав декілька областей і взяв участь у богослужіннях, а також у конференціях церков Одеської та Дніпропетровської областей.

(На фото, зліва направо: М. Синюк, П. Янюк, О. Калинюк, М. Паночко).

✓ 10 листопада відбулася звітно-виборна конференція церков Одеської області, на якій було обрано на посаду старшого пресвітера С.Л. Крученюка, його заступником Л. Вітюкова. Єпископу П.В. Сердиченку за його вагомий вклад у розвиток діла Божого на Одещині від імені Союзу була висловлена подяка і вручені пам'ятні подарунки.

✓ 11 листопада у м. Одесі відбулося урочисте богослужіння з нагоди 80-річчя першого відкритого служіння, яке проводив І. Воронаєв. Присутні дякували Богу за силу Євангелії, яка навідала нашу Україну.

✓ 12-16 листопада 2001 року в Луцьку, у приміщенні християнської місії «Голос надії» проводився навчально-практичний семінар для християнських журналістів: «Робота Духа Святого у використанні друкованих засобів інформації (ЗМІ) у євангелізації і навчанні». Його організаторами були провідні журналісти шведської щоденної газети «Dagen» («День») Олаф Юрфельд, Томас Граль, Бір'яр Турресон спільно з редакцією журналу «Благовісник» Всеукраїнського Союзу ЦХВЕП.

На семінар були запрошені 25 учасників, які представляли майже всі регіони України. Серед них були місіонери, досвідчені журналісти і журналісти-по-

чатківці, редактори нових видань, а також ті, хто бажає в майбутньому працювати у християнській журналістиці та видавничій справі. Дехто із запрошених з різних причин не зміг бути присутнім на навчанні.

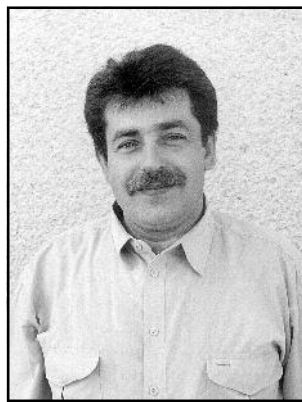
Шведські викладачі — досвідчені спеціалісти у видавничій справі — охоче ділилися останніми досягненнями в галузі християнських ЗМІ у своїй країні, рекомендували найкраще зі свого досвіду використовувати у євангелізаційному процесі в Україні.

«На цьому семінарі ми наголошували на важливій ролі Святого Духа в усіх способах свідчення світові і на тому, що Боже послання є також повністю людським словом. Тож моліться Господу за видання і використання духовної літератури, друкованих ЗМІ у євангелізації і пробудженні в Україні під керівництвом Духа Святого, і за своїх співпрацівників у друкованих мас-

медіа, яких Він і помазав Святим Духом на цю працю у житті Церкви Христа», — сказав на закінчення Олаф Юрфельд.

О. Кузьмич

✓ 17 листопада в м. Сумах відбулася звітно-виборна конференція церков Сумської області з участю заступника голови Союзу М.М. Мокієнка. На ній був обраний старшим пресвітером Олександр Устимчук, працівник місії «Голос надії», який до цього часу ніс служіння пастора церкви м. Конотоп.

✓ 22 листопада відбулась зустріч заступника голови ВСЦ ХВС М.П.Синюка з керівниками місій. Обговорювалися питання співпраці між місіями і їх подальшої роботи.

✓ 23 листопада в Донецькій області відбулася звітно-виборна конференція служителів церков, на якій було обрано старшим пресвітером обласного об'єднання А.І. Безкровного.

✓ 24 листопада у церкві ХВС м. Апостола відбулася звітно-виборна конференція служителів Дніпропетровської області, на якій було обрано старшим пресвітером єпископа М. Мокієнка.

✓ 30 листопада відбулася звітно-виборна конференція служителів Полтавської області з участю М.Мокієнка, на якій повторно обрано на служіння старшого пресвітера Степана Павлуса.

✓ 1 грудня на звітно-виборній конференції наших церков у Чернігівській області на служіння старшого пресвітера обраний С.Г.Федько.

✓ 2 грудня М.Паночко був учасником членського зібрання центральної церкви м. Запоріжжя (вул. Піщана, 5), на якому розглядалася несангелська поведінка недавно обраного пастора П. Палиги. Рішенням членського зібрання П. Палига був усунутий зі служіння пастора, а церкву доручено опікувати В. Гедаревичу.

Микола САВЧУК

** * **

*Не погріши в своїх словах,
Не сотвори брехні присвяти,
Бо краще істина і страх,
Ніж жить в спокої і брехати.*

*Коли душею скривши раз,
Зганьбиш ти правду, що розп'ята.
І буде день, і буде час,
І буде за слова розплата.*

A photograph of a long, straight road covered in snow, stretching into the distance. The road is flanked by trees, some of which are heavily laden with snow. The sky is a clear, bright blue. The overall scene is peaceful and serene.

***Дорогу Свою покажи мені,
Господи, і провадь мене
стежкою рівною.***

Псалом 26:11